

W NUMERZE: AKTUALNOŚCI, FAKTY, WIADOMOŚCI O ŻYCIU ZPB •
• WIADOMOŚCI Z POLSKI — STR.3 • HISTORIA I
WSPÓŁCZESNOŚĆ — STR.4 • SPRAWY ODRODZENIA KULTURY — STR.5 •
• ZBIGNIEW LENARTOWICZ — OSZMIANA JAKĄ ZNAŁEM... — STR.6 •
• RELAKS, ROZRYWKA, HUMOR •

**PROGRAM
TV
NA TYDZIEŃ**

Głos z nad Niemna

Pismo Związku Polaków na Białorusi • Rok wydania V • 21 - 27 marca 1994 r. nr 11 (97)

NARADA NAUCZYCIELI

10 marca b.r. odbyło się w Grodnie wyjazdowe posiedzenie Komisji Oświaty Polonijnej Rady Krajowej Stowarzyszenia "Wspólnota Polska". W tym celu do Grodna przybyli przedstawiciele różnych oddziałów "Wspólnoty Polskiej": senator Gabriela Swojdzirska, Prezes Podlaskiego Oddziału Ewa Cywińska, przedstawiciel Rady Krajowej Ewa Czerniawska, Bolesław Moszczyński i Prezes Fundacji Pomocy Szkółom Polskim na Wschodzie Józef Adamski. Z Białorusi na spotkanie przybyli członkowie Rady Towarzystwa Przyjaciół Szkoły Polskiej i nauczyciele z Grodna, Baranowicz, Słonimia, Wołkowyska i rej. grodzieńskiego. Rozmowa odbyła się owocna i bardzo skuteczna. Prawie wszyscy obecni na spotkaniu nauczyciele zabrali głos w dyskusji. Były poruszone problemy wykorzystania podręczników do nauki języka polskiego, nauki języka polskiego dorosłych osób, przygotowania i rekrutacji na studia wyższe do Polski młodzieży z rejonów Białorusi.

Była zwrócona uwaga na niedostateczne przygotowanie do pełnienia zawodu nauczycielskiego niektórych studentów polonistyki Uniwersytetu Grodzieńskiego i Studium Nauczycielskich w Polsce. Ujawniła to praktyka pedagogiczna studentów w naszych szkołach. O

tym także mówią nauczyciele którzy kierowali praktyką studentów w swoich szkołach. Jak zawsze padło wiele skarg na brak podręczników z historii i geografii, książek do czytania dla 1 - 3 klas, lektur szkolnych.

Najbardziej nurtującym problemem na dzień dzisiejszy w odrodzeniu szkolnictwa jest koncepcja szkoły polskiej na Białorusi, budowa szkół w Grodnie i Wołkowysku. Jest to podstawowe zadanie działalności Towarzystwa Przyjaciół Szkoły Polskiej przy ZPB. Towarzystwo obecnie skierowało swój wysi-

łek na osiągnięcie właśnie tego celu.

11 marca goście z Polski odwiedzili szkoły gdzie odbywają się zajęcia w klasach z polskim językiem wykładowym. Zapoznali się z dorobkiem uczniów i nauczycieli.

Teresa KRYSZYŃ

Na zdjęciach: podczas narady nauczycieli; swoimi wrażeniami dzieli się młoda nauczycielka Witalia NAUMOWICZ z Grodna.

Fot. Michał ANISZCZENKO

ROZERWANY ŁAŃCUCH DA SIĘ POŁĄCZYĆ

Od dwóch lat jestem członkiem Związku Polaków na Białorusi w Pińsku i takich jak ja, osób w średnim wieku, w naszej organizacji jest sporo. Na zebraniach i spotkaniach naszych rozmawiamy tylko po polsku i nasi rodzice pięknie rozmawiają w ojczystej mowie. Ponad 300 naszych dzieci uczy się języka polskiego w szkołach, a my, średnie pokolenie, które swoje dziecińskie lata przeżyło przy komunistycznym reżymie, w większości swojej rozumiemy,

ale rozmawiamy po polsku bardzo słabo. W tym to właśnie miejscu łańcuch polskości w pokoleniu został rozerwany.

Dlatego otwarcie kursów języka polskiego dla dorosłych było dla nas bardzo ważnym celem. Dziękując Zarządowi Oddziału ZPB, a szczególnie nauczycielowi p. Eugeniuszowi Korolowi, który bezpłatnie podjął się prowadzić kursy języka polskiego dla dorosłych, w dniu 25 stycznia 1994 r. kursy zostały otwarte.

Przy otwarciu kursów przemawiał Prezes Oddziału ZPB w Pińsku Wiktor Mostek, który między innymi powiedział: "Jeżeli Wy jesteście patriotami swego narodu, to powinniście czytać po polsku, żebyście mogli poznać jego historię, jego kulturę, jego tradycje, a poznawszy, będziecie mogli to wszystko przekazać swoim dzieciom i wnukom, i wtedy my starsze pokolenie będziemy spokojni, że nasze starania powiodły się".

Uczęszczając na kursy Polacy przeważnie z wyższym wykształceniem, którym nauka nie sprawia kłopotów. Ja już czytam czasopismo "Rota" i mam nadzieję, że już w tym roku wszyscy będziemy czytać utwory polskich pisarzy w oryginale.

Nasi rodzice mogą być spokojni, łańcuch polskości zostanie połączony i naszą historię, naszą kulturę, nasze tradycje my przekazemy naszym dzieciom i wnukom.

Wiktor WIKTOROWICZ
Pińsk

Wiadomości z Brześcia

6 marca b.r. odbyło się zebranie założycielskie oddziału ZPB w Lachowiczach. Na zebraniu obecni byli prezes Oddziału Obwodowego ZPB im. R. Traugutta w Brześciu p. A. Filipczuk, wiceprezes p. J. Kondraciuk i przewodniczący d/s Kombatantów H. Stybaniewicz.

Po Mszy św., która odbyła się w budynku byłej poczty (w kościele trwają jeszcze prace wykończeniowe), miało miejsce spotkanie z miejscowymi Polakami. Prezes Antoni Filipczuk poinformował zebranych o działalności ZPB. W wystąpieniu J. Kondraciuka była mowa o odrodzeniu tożsamości narodowej, tradycji i kultury polskiej. H. Stybaniewicz zaapelował do kombatantów drugiej wojny światowej i żołnierzy AK o zgłaszanie się aby otrzymać odpowiednie dokumenty.

Wybrano zarząd nowo utworzonego oddziału. Na prezesa oddziału została wybrana p. Jadwiga Rymaszewska.

W tym samym dniu kierownictwo Zarządu Oddziału Obwodowego spotkało się z członkami zarządu oddziału ZPB w Nowej Myszy. Omówiono sprawy, dotyczące działalności oddziału. W związku z tym, że były prezes p. Janina Krapiwina odeszła do innej pracy na stanowisko prezesa została wybrana p. Łucja Zajkowska.

Następnie członkowie Zarządu Obwodowego odwiedzili Dom Starców w Leśnej koło Baranowicz, gdzie spotkali się z Polakami-pensionariuszami tego Domu. Rozmowy dotyczyły różnych tematów z życia tych ludzi. Jasne, że ci ludzie potrzebują, i to jak najprędzej, moralnej i materialnej pomocy.

F.A.

JEST NAS WIĘCEJ!

Nas to znacząco pism wydawanych w języku polskim na Białorusi. Tym razem miłą niespodzianką stał się sygnałny numer miesięcznika "Klubu Polskiego" w Baranowiczach - "Polskie Słowo z Baranowicz" o nakładzie 100 egz. Numer przygotował Piotr Kodłyczewski.

Przewiduje się, że nowe pismo będzie szeroko nasświetlać działal-

ność Klubu. Zasięg tematów miesięcznika będzie obejmować sprawy, dotyczące oświaty, kultury, harcerstwa, historii, zabytków, życia parafialnego i in.

Na prośbę kierownictwa "Klubu Polskiego" będziemy przedstawiali czytelnikom "Głosu", materiały publikowane w "Polskim Słowie".

SPOTKANIE Z OPOZYCJĄ

W Szczuczynie przebywała delegacja opozycji w Radzie Najwyższej RB z p. Zenonem Poźniakiem na czele. W składzie delegacji byli parlamentarzyści Walacein Gołubiew i Juraś Bieliński. W sali Rejonowego Pałacu Kultury delegacja odbyła spotkanie ze społecznością Szczuczyna i przylegających do miasta wiosek. Chociaż ogłoszenia o spotkaniu zniszczono natychmiast po ich wywieszeniu, sala była pełna. Gdy przedstawiciel delegacji ogłosił, że rozmowa będzie się odbywać bez mikrofonu, pałac nie posiadał takiej "techniki" z sali rozległy się ostre protesty. Po upływie pół godziny mikrofon przyniesiła.

W ciągu godziny lider BNF i opozycji parlamentarnej oceniał dzisiejszą sytuację gospodar-

czą w państwie białoruskim, sąsiedniej Rosji i Estonii. Bardzo ostro krytykował obecną politykę rządu Kiebicza i większości w Radzie Najwyższej (przede wszystkim "obszczuju rublowu zonu", "prychwatyzację", oraz korupcję byłej nomenklatury).

Zenon Poźniak bardzo dobitnie wytłumaczył obecnym program opozycji wyprowadzenia Republiki z ostrego kryzysu gospodarczo-politycznego.

Parlamentarzyści dali gruntowne odpowiedzi na bardzo liczne pytania zebranych. Na pytanie jakie są obecnie stosunki między BNF a ZPB Zenon Poźniak odpowiedział krótko: "Dobryja".

Warto podkreślić, że w ciągu kilku godzin na sali panowała cisza. Tylko dwie stare kobiety spróbowały spowodować hałas (po zebraniu ludzie mówili, że jedna z nich jak zwykle, była "pod muchaj", a druga to była nauczycielka, która na październikowych mityngach stała prosi komunistów by odrozdzić ZSRR "bo wtedy jej wychowankowie mogliby studiować na wyższych uczelniach... moskiewskich").

"Żywie Biełaruś!" - taki autograf po spotkaniu dawał mieszkańcom Szczuczyna Z. Poźniak w swojej książce "Sapraudnaje ablicza". I jeszcze liczba beneficjentów w Szczuczynie po tym spotkaniu zwiększyła się.

Henryk JUREWICZ
Szczuczyn

AKTUALNOŚCI • FAKTY • WIADOMOŚCI

Od 1 marca na granicy białorusko-litewskiej obowiązują wizy. Jednorazowa wiza wjazdowa do Litwy na 10 dni kosztuje 7 dolarów, wiza tranzytowa - 5 dolarów. Wizy można otrzymać na granicy. Przekraczać granicę mogą wyłącznie osoby posiadające paszport zagraniczny ze stemplem, zezwalającym wjazd do wszystkich krajów świata. Z kolei rząd Białorusi z dn. 1 kwietnia b. r. wprowadza wizy dla osób zamieszkałych na Litwie.

□ □ □

Władze S-Petersburga przewidują wprowadzenie opłat za wjazd do miasta dla właścicieli aut prywatnych. Przewidywane jest również opłata dla statków, przepływających pod mostami zwodzonymi.

□ □ □

W Orszy odbyła się uroczystość odsłonięcia znaku pamięci ofiar wojny w Afganistanie.

□ □ □

Białoruś otrzymuje obecnie z Rosji 44 mln metrów sześciennych gazu ziemnego na dobę.

□ □ □

23 marca z oficjalną wizytą przybędzie do Mińska Minister Obrony Stanów Zjednoczonych William Perry.

□ □ □

Centralna Komisja Wyborcza przewiduje, że wybory prezydenta Białorusi będą kosztowały 116 miliardów rubli.

□ □ □

Ministerstwo Sprawiedliwości RB zarejestrowało statut Białoruskiej Partii Pracy.

□ □ □

W ubiegłym roku na terenie republiki saperzy unieszkodliwili 58 633 niewypały.

□ □ □

Na początku b. r. ilość mieszkańców Litwy wynosiła 3 mln 739 tys. osób. Litwini stanowią ponad 80%, Rosjanie - 8,5 %, Polacy - 7 %, Białorusini - 1,5 %, Ukraińcy - 1 %.

□ □ □

Według danych ONZ światowe zasoby ropy naftowej wystarczą, przy zakładanym tempie jej zużycia z 1991 r. na 75 lat.

□ □ □

W grudniu 1993 r. kraje OPEC wydobywały 24, 62 mln baryłek ropy dziennie.

□ □ □

Jak donosi tygodnik "Wprost" Jerzy Urban płaci za ochronę swojej rezydencji ok. 60 mln złotych miesięcznie.

□ □ □

Średnio o milion złotych wzrosła tegorocznie pensja polskich nauczycieli.

□ □ □

W 1992 r. z pomocy społecznej korzystało w Polsce 3,2 mln osób, w 1993 r. - ponad 3 mln.

NASZ OBOWIĄZEK

Ziemia grodzieńska kryje wiele tajemnic, zwłaszcza związanych z okresem II wojny światowej. Niestety, przez pół wieku nieraz celowo przemilczano lub zakłamywano fakty, mylnie informowano opinię publiczną. Dotyczy to zwłaszcza bestialskich mordów i rozstrzeliwań we wrześniu 1939 r.

Pisałem już o żołnierzach polskich niewinnie rozstrzelanych przez NKWD w 1939 r. Dzięki ofiarnej pracy p. R. Kacynela i p. H. Jakolcewicz szczątki tych bohaterów obrońców Grodna w 1939 r. były ekshumowane jeszcze jesienią 1992 r., ale dotychczas nie zostały godnie pochowane na cmentarzu wojskowym w Grodnie, ponieważ nie mieliśmy odpowiedniego zezwolenia władz Republiki.

Nawet kości obrońców Ojczyzny straszą władze obwodowe i republikańskie i dlatego dotychczas spoczywają one w przygotowanych lecz nie pogrzebanych trumnach, podczas gdy powszechnie mówi się o dobrosąsiedzkich stosunkach państwowych pomiędzy RB i RP!

Ale miejmy nadzieję, że może już lody obojętności ruszą i uda nam się pogrzebać naszych obrońców godnie, po chrześcijańsku, z honorami wojskowymi. Uważam, że w tym pogrzebie powinni wziąć udział wszyscy, w tym kombatanci II wojny światowej, goście naszego miasta, warta honorowa Wojska Polskiego i garnizonu grodzieńskiego Wojska Białoruskiego. Przecież obok Polaków o wolność swojej ojczyzny walczyli również Białorusini i na pewno są oni wśród poległych.

Jeszcze raz zwracam się do Grodnian, którzy pamiętają te ciekłe walki w obronie miasta, o wskazanie miejsc masowych kaźni jego mieszkańców i obrońców w latach 1939-1944.

Kto padł w walce, lub został rozstrzelany za miłość do Ojczyzny nie powinien być zapomniany.

Aleksander SZMYGIN

Prezes Stowarzyszenia Ochrony Pomników Miejskiego Oddziału ZPB w Grodnie

Pochwalili się swoim dorobkiem

W dniu 4 marca uczniowie polskiej klasy ze swą nauczycielką p. Anią Adamowicz pochwili się swoim kilkumiesięcznym dorobkiem w nauce języka polskiego. Były własnoręcznie wykonane prezenty dla mam i babć, piosenki, tańce, wiersze, konkursy i nawet gimnastyka artystyczna. Zaproszono na tę uroczystość przedstawicieli Działu Oświaty ZPB i metodyka nauczania początkowego panią mgr Jadwigę Chmielewską. Wzruszała wszystkich obecnych na sali chęć zaprezentowania swych dotychczasowych osiągnięć. Podziękowanie należy się również Pani Halinie Rejszel, grającej na akordeonie, co bardzo wzbogaciło i uatrakcyjniło całą imprezę. Na zakończenie uroczystości mamusie poczęstowały swoje pociechy słodkimi "lądziemi".

Bożena GUZIEWICZ

Harcerskie przedstawienie

Nie po raz pierwszy gościli w Międzyrzeczu kZelwy harcerze z Polski. Międzyrzecz to miejsce wiecznego spoczynku ks. Tomasza Kalińskiego, który był jednym z pierwszych organizatorów harcerstwa na Grodzieńszczyźnie jak również na Zielieńszczyźnie. Gdy w 1922 r. została powołana w Grodnie pierwsza komenda hufca harcerskiego, ks. Kaliński pełnił w niej funkcję referenta prasowego, a w 1926 r. był także jej komendantem. W 1937 r. otrzymuje nominację na proboszcza w Międzyrzeczu, gdzie obok zwykłego duszpasterstwa parafialnego, otoczył swą pasterską opieką rodzące się również tu harcerstwo. Zamordowany przez sowietów w 1941 r. został pochowany obok kościoła parafialnego w Międzyrzeczu. W 50-tą rocznicę jego śmierci parafianie międzyrzeczcy wraz z miejscowym Oddziałem ZPB wystawili pomnik nagrobny o następującej treści: "Ks. Tomasz Kaliński, proboszcz Międzyrzecza, kapelan Harcerstwa i Wojska Polskiego. Zamordowany podczas służby Bogu i Ojczyźnie w 1941 r. Męczennikowi za wiarę i Polskość - parafianie i rodacy Związku Polaków na Białorusi." Jest to jedyny o treści harcerskiej pomnik na Białorusi. Stąd częsta obecność tu polskich harcerzy.

Harcerze 216 drużyny z Warszawy wraz ze swoim drużynowym Jackiem Myszkowskim gościli w średniej szkole w Międzyrzeczu. Spotkanie harcerzy z młodzieżą miejscowej szkoły, którzy zebrali się na obszernej auli wraz ze swoimi wychowawcami i rodzicami, przebiegało w miłej i serdecznej atmosferze. Goście wystawili scenkę na podstawie utworu znanego polskiego pisarza Stefana Żeromskiego "Echa leśne". I chociaż treść przedstawienia, mówiąca o czasach powstania listopadowego, była trudna dla zrozumienia przez najmłodszych uczestników spotkania, tym niemniej wszyscy byli zaszukani i z zaciekawieniem wpatrywali się w spektakl, który odtwarzali ich polscy rówieśnicy.

W imieniu dyrekcji szkoły w ciepłych słowach przemówił na koniec p. Wasył Łomysz serdecznie dziękując za piękny spektakl, a jednocześnie wyrażając nadzieję na dalsze tego rodzaju spotkania.

Następnego dnia harcerze udali się do Wólkowyska na podobne spotkanie z tamtejszą młodzieżą, w tym z tworzącą się drużyną harcerską miejscowych.

O. Jan BOŃKOWSKI,
kapucyn proboszcz
Międzyrzecza

Na lekcji w polskiej klasie 2 "E" grodzieńskiej średniej szkole N 3

Fot. M. ANISZCZENKO

Głos czytelnika o "Głosie"

Pragnę podzielić się swymi refleksjami, dotyczącymi treści gazety. Uważam, że gazeta przede wszystkim musi zawierać treści dotyczące spraw aktualnych; należy szerzej naświetlać naszą rzeczywistość, więcej powinno być materiałów krytycznych. Odcinki z książek - bardzo dobrze, lecz niech one pomagają zapłacić czasami luki. Takie jest zdanie czytelników. Uważają oni, że treść gazety zasługuje na szczególną uwagę, gdyż gazeta pomaga w nauce języka polskiego. Należy pamiętać, że wielu czytelników czyta jeszcze słabo po polsku.

Zgadzam się z p. Giendzielem w sprawach, poruszonych w artykule "W obronie polskości i katolicyzmu", lecz w kilku kwestiach mam odmienne zdanie. Kościół katolicki istnieje na całym świecie. Anglicy modlą się po angielsku, Litwini - po litewsku, Polacy - po polsku. Naturalną rzeczą jest, że Białorusini chcą się modlić po białorusku. Dlatego należy wykazywać dużą tolerancję, wielkie serce, aby stosunki z Białorusinami układały się poprawnie, z poszanowaniem godności

człowieka. W większych miastach są większe możliwości do odprawiania Mszy św., również i w języku białoruskim. Należy wziąć pod uwagę i tę okoliczność, że istnieje na naszych terenach wiele rodzin mieszanym.

Poza tym uważam za zjawisko pozytywne, gdy Białorusini przyjdą do kościoła modlić się po białorusku, a nie do cerkwi po rosyjsku...

Pragnę również zwrócić uwagę czytelników i na takie zjawisko, jak powstanie różnego rodzaju sekt, co uważam za zjawisko negatywne. Skupiają one Rosjan, Polaków, Białorusinów. Zagrożą zarówno Polakom i Białorusinom. Wszyscy tam modlą się po rosyjsku. Trafia tam i nasza młodzież. Nie lekceważmy faktu, że działają te sekty bardzo aktywnie, uparczywie, ba nawet bezczelnie w stosunku do innych religii.

Nie widzę nic złego w tym, że w kościele obok polskiego będzie brzmiał język białoruski. Przecież był długi okres, gdy w kościele pannała łacina, której prosty lud nie rozumiał.

Oczywistym jest, że Kościół pomógł nam przetrwać, zachować swoją wiarę i mowę. Dziś możemy posługiwać się mową ojczystą na co dzień.

Mamy dziś prawo na to, by państwo zapewniło każdemu dziecku polskiej narodowości i polskiego pochodzenia naukę języka ojczystego w szkole jako przedmiotu, kosztem zmniejszenia wymiaru godzin przeznaczonych na literaturę rosyjską. Nic nie mam przeciwko Niekrasowowi, Gogolowi, Tolstojowi lecz dla nas bliższy jest Mickiewicz, Sienkiewicz, Ogiński, Moniuszko...

Musimy działać bardziej konsekwentnie w sprawie nauczania języka polskiego w szkole, nie oczekiwać biernie, a działać w oparciu o ZPB. Za mało informacji na ten temat w gazecie. Przecież mamy pierwszeństwo do nauki języka polskiego, wychodząc z założenia że polski jest dla nas językiem ojczystym, a rosyjski - językiem obcym, narzuconym pod przymusem. Stałmy więc w obronie języka ojczystego, a wsparciem w tej sprawie niech nam służy Kościół i zrzeczenia polskie.

Danuta KRUPICA

Lida

ELANA S.A.

ul. M. Skłodowskiej-Curie73,
87-100 Toruń, Poland

tel. +48 56 127541, 455396

fax. +4856 480009, tix 0555161 pl

OFERUJEMY PAŃSTWU:

- * włókna polistrowe ciete ELANA:
- wełnopodobne,
- bawełnopodobne,
- wypełniające,
- pełne i z lumenem, silikonowane, jedwab polisterowy
- TORLEN: - wstępnie zorientowany (POY),
- gładki (FY),
- gładki, szczepiany pneumatycznie (FYWP),
- teksturowany, szczepiany pneum. (DTYWP),
- teksturowany, skręcany (DTT),
- *dwumetylotereftalan (DMT),
- *granulat poliestrowy do produkcji:
- włókien,
- folii,
- butelek,
- *tworzywa poliestrowe (doskonale material konstrukcyjny mający zastosowanie w przemyśle motoryzacyjnym, elektronicznym, medycznym itp.)

WIADOMOŚCI Z POLSKI

KONFLIKT PREZYDENTA Z SEJMEM

Prezydent Lech Wałęsa przesłał do Sejmu dwa projekty ustaw dotyczące trybu uchwalania konstytucji. Jeden z nich stanowił poprawkę do ustawy przyjętej przez parlament poprzedniej kadencji. Poprawka przewidywała, że konstytucja uchwalona przez Sejm podlegałaby zatwierdzeniu w powszechnym referendum. W przypadku odrzucenia, Sejm i Senat musiałyby się rozstrzygnąć, a prace nad konstytucją powinien podjąć parlament wyłoniony w nowych wyborach. Drugi projekt prezydencki przewidywał przyznanie prawa do wnoszenia projektów konstytucji nieformalnym grupom, mających poparcie stu tysięcy obywateli, potwierdzone podpisami. (Można przewidzieć, że do Sejmu wpływałyby dziesiątki projektów). Zgodnie z projektem każdy

obywatel mógłby popierać tylko jeden projekt, a komisja wyborcza miałaby obowiązek sprawdzenia, czy ktoś nie podpisał dwu projektów.

W opinii posłów projekty prezydenckie spowodowałyby rozpoczęcie prac konstytucyjnych od nowa i z wielomiesięcznym opóźnieniem, a także wprowadzały procedurę ogromnie wydłużającą te prace. Prezydent Wałęsa uzasadniał swój projekt procedury konstytucyjnej troską o tę znaczną część społeczeństwa, która nie jest reprezentowana w Sejmie. Formacje polityczne pozostające poza parlamentem mogłyby składać projekty konstytucji i uczestniczyć w obradach komisji konstytucyjnej. Jednak nawet u nich projekt prezydencki nie uzyskał poparcia.

Prof. Wiesław Chrzanowski, prezes Zjednoczenia Chrześcijańsko-Narodowego i lider najsilniejszego bloku pozaparlamentarnej prawicy, powiedział, że projekt prezydencki dałby im tylko złudzenie współudziału w przygotowaniu konstytucji. W dyskusji na plenarnym posiedzeniu Sejmu liderzy głównych partii proponowali odesłanie projektów prezydenta do komisji nadzwyczajnej, która pracuje pod przewodnictwem Aleksandra Kwaśniewskiego (lidera SLD) nad przygotowaniem projektu konstytucji. Po krótkiej dyskusji Sejm oba prezydenckie projekty odrzucił 206 głosami. Wśród 101 posłów, którzy chcieli przesłać projekty do komisji byli posłowie prezydenckiego BBWR, Unii Demokratycznej, Konfederacji Polski Niepodległej, a tak-

że członkowie koalicji rządowej z klubów SLD i PSL.

Na tę decyzję Sejmu prezydent Wałęsa zareagował bardzo stanowczo. Jego rzecznik, Andrzej Drzycimski określił ją jako przejaw konfliktu "partyjnego parlamentu" z prezydentem. W jego oświadczeniu były sformułowania określające Sejm jako "niereprezentatywny" i "nietrwały", co niewątpliwie odzwierciedla stosunek prezydenta do Sejmu tej kadencji. Za słowami poszły czyny: prezydent wycofał swych przedstawicieli z komisji konstytucyjnej; a za czynami groźby: prezydent zapowiedział w wywiadzie telewizyjnym, że ponieważ parlament nie chce być konstytuanta, on "rozpozna sytuację z innymi siłami" i wraz z nimi opracuje nową konstytucję, którą "naród przyjmie poza parlamentem". W opinii wielu polityków Polska demokracja została wystawiona na najpoważniejszą - jak dotąd - próbę.

ZA MAŁY PRZYRÓST LUDNOŚCI

W roku 1993 przyrost ludności w Polsce wyniósł zaledwie 86 tys. osób. Urodziło się tylko 490 tys. dzieci, podczas gdy przed 10 laty ponad 700 tys. Dla od-twarzania liczby ludności powinno się rodzić dzieci więcej o 50-70 tys. Zawarto w tym roku zaledwie 208 tys. małżeństw, a liczba ich przed 10 laty wynosiła ponad 300 tys. W roku 1993 zmarło w Polsce 390 tys. osób. Średnia wieku była niewysoka - mężczyźni 66,7 roku, zaś kobiety 75,7 roku. Wynik migracji był również ujemny - o ok. 10 tys. osób. Szacuje się, że rocznie emigruje z Polski ok. 100 tys. osób.

CORAZ WIĘCEJ BENZYNY ZE SPIRYTUSEM

Już cztery gorzelnie w Polsce produkują alkohol etylowy z przeznaczeniem dla rafinerii ropy naftowej w Czechowicach i Trzebinie. W roku 1993 500 tys. ton alkoholu użyto do produkcji mieszanek z benzyną. Dodatek 5% alkoholu pozwala na obniżenie zawartości czteroehtylu ołowiu o połowę. Dzięki tym 500 tys. tonom alkoholu można było zmniejszyć emisję ołowiu w spalinach samochodowych o 300 ton. Centrala Produktów Naftowych przewiduje stały wzrost produkcji mieszanek benzyno-alkoholowych.

NOWA SIEDZIBA PREZYDENTA

Wbrew pozorom Belweder jest zbyt mały nie tylko dla Kancelarii Prezydenta, która faktycznie mieści się koło Sejmu, ale nawet nie wystarcza na mieszkanie dla rodziny prezydenta. Do końca lutego mieszkał on w willi przy ul. Klonowej. Na soboty i niedziele zwykle udawał się do swego domu w Gdańsku przy ul. Sasanki.

Po kilku latach prac remontowych 28 lutego prezydent zamieszkał w Pałacu Namiestnikowskim na Krakowskim Przedmieściu 46/48. Tam też stopniowo przenoszą się biura Kancelarii Prezydenta.

Pałac zbudował ok. 1635 roku hetman wielki koronny Stanisław Koniecpolski wg projektu włoskiego architekta Costantina Tencalli (tego samego, który zaprojektował kolumnę Zygmunta III Wazy). Pałac przechodził na własność innych rodów magnackich, najpierw Lubomirskich, potem Radziwiłłów. Był powiększany i przebudowywany. Przejściowo mieścił się w nim teatr Wojciecha Bogusławskiego. W 1818 roku zamieszkał w nim gen. Józef Zajaczk, namiestnik Królestwa Polskiego. Po śmierci generała, w pałacu, który po jego stanowisku otrzymał nazwę Namiestnikowskiego, urządzono siedzibę rosyjskiej administracji. W Polsce Niepodległej i w czasach PRL Pałac Namiestnikowski był siedzibą rządu lub jego agend. Tu w lutym roku 1989 odbywały się obrady "Okrągłego Stołu", które przyczyniły się do demokratyzacji Polski.

GORĄCE ŹRÓDŁA DO OGRZEWANIA MIAST

W Pyrzycach koło Szczecina buduje się system ogrzewania, który wykorzystuje podziemne źródła gorącej wody. Ma ona temperaturę, na różnych głębokościach, od 35 do 100 stopni. Będzie oddawała swe ciepło w specjalnym systemie wymienników. Uruchomienie tego rodzaju ciepłowni pozwoli na obniżenie kosztów ogrzewania oraz zamknięcie ciepłowni węglowych i zmniejszenie zanieczyszczenia powietrza. Także pod Koszalinem, miastem o stu tysięcy ludności, znajdują się podobne źródła gorącej wody. Jeśli inwestycja w Pyrzycach spełni oczekiwania, również Koszalin zbuduje podobną, ekologiczną ciepłownię.

"SOLIDARNOŚĆ" ZAOSTRZA WALKĘ

Rosnące ceny, nienadążające za nimi zarobki i bezrobocie powodują niezadowolenie szerokich mas społecznych. Dzięki niemu wybory parlamentarne wygrały we wrześniu partie zwane postkomunistycznymi. Nowy rząd koalicji PSL-SLD mógł spełnić bardzo niewiele z wyborczych obietnic. Średnia płaca w przedsiębiorstwach (nominalna, bez poprawki na inflację) wzrosła o 25%, podniesiono najniższe renty i emerytury oraz niektóre świadczenia socjalne i obiecano pracownikom sfery budżetowej (wchodzi w to administracja państwowa, szkolnictwo i służba zdrowia) podwyżkę o milion zł miesięcznie. Nie zaspakaja to jednak oczekiwań rozbudzonych niedawną kampanią wyborczą, gdyż podwyżki te nie nadążają za inflacją. Co więcej, projekt budżetu jest w gruncie rzeczy podobny do budżetu ubiegłorocznego: dla ograniczenia inflacji przewiduje minimalny tylko niedobór budżetu państwa (ok. 5%). Oznacza to, że wydatki na place strefy budżetowej oraz na cele socjalne będą bardzo ograniczone, a tym samym poziom życia milionów ludzi nie ulegnie polepszeniu. Podwyżki cen elektryczności i gazu zapowiadają szybszy wzrost cen. Potwierdza to obawy spadku realnej wartości zarobków i nasila społeczne niezadowolenie.

Najwyraźniej przejawia się to na Górnym Śląsku. W styczniu ogłoszono tam ok. 20 strajków. W kopalniach Jastrzębskiej Spółki Węglowej strajk zorganizowały wspólnie trzy związki zawodowe: "Solidarność", "Solidarność 80" i "Kontra" (zdominowana przez KPN), choć place tamtejszych górników wzrosły w ciągu ub. r. o 45% (przy inflacji ok. 38%) i wynosiły w grudniu średnio 7,4 mln zł. W wyniku strajku otrzymali oni nowe

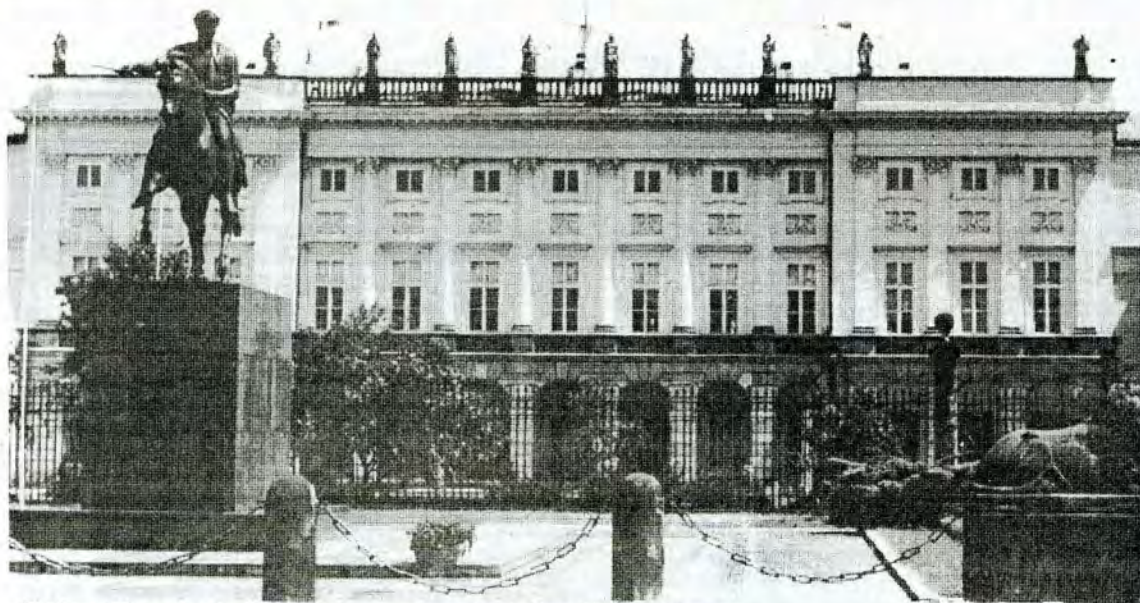
podwyżki w wysokości 1,2 mln zł miesięcznie oraz zapłatę za czas strajku. Jednak nie wszyscy na Śląsku zarabiają tak dobrze. Wręcz przeciwnie: średnia płaca wynosi tam 3,8 mln miesięcznie i jest niższa od średniej z całego kraju. Zwycięski strajk w Jastrzębiu spowodował powszechne przekonanie, że strajkami można wiele wydusić. Zarząd Regionu Śląsko-Dąbrowskiego NSZZ "Solidarność" zażądał więc wzrostu zarobków dla wszystkich, odwołania wzrostu cen energii i zmniejszenia bezrobocia. Postulaty te poparła w Gdańsku Komisja Krajowa "Solidarność". Przygotowuje ona akcję strajkową w szerszej skali.

Wstępem do akcji "Solidarność" była wielka manifestacja w Warszawie. 9 lutego kilkadziesiąt tysięcy członków "Solidarność" z całego kraju przeszło od pl. Piłsudskiego do Urzędu Rady Ministrów przy al. Ujazdowskich. Niesiono kukły prezydenta i premiera. Okrzyki miały treść antykomunistyczną, a transparenty głosiły żądania płacowe, socjalne i polityczne, najgroźniejsze hasło brzmiało "Polska powstanie". Delegacje demonstrantów przyjęli - w Sejmie wicemarszałek Józef Zych, a w URM, szef urzędu min. Michał Strąk. Demonstranci, wśród których był b. premier Jan Olszewski, zignorowali lidera KPN Leszka Moczulskiego, który chciał się do nich przyłączyć. Przed URM przewodniczący "Solidarność" - Marian Krzaklewski zapowiedział, że związek czeka na uchwalenie pakietu ustaw "Paktu o przedsiębiorstwie", wynegocjowanych z rządem Hanny Suchockiej, tylko do 15 marca. Na Śląsku odbywają się w zakładach głosowania załóg w sprawie strajku generalnego.

Prezydent Lech Wałęsa, obok Andrzej Drzycimski, stoi Lech Fałandysz.

Fot. D.KWIATKOWSKI

Pałac Namiestnikowski - nowa siedziba Prezydenta

Foto W.ROZMYŚŁO

OCENA POPRZEDNIEGO RZĄDU

Parlament wybrany 19 września ubiegłego roku składa się w większości z ludzi związanych życiowo z dawnym komunistycznym systemem władzy. Tym tak zasadniczo różni się od poprzedniego, w większości "solidarnościowego" składu Sejmu i Senatu. Jedną z pierwszych decyzji było powołanie komisji do oceny "solidarnościowego" rządu premier Hanny Suchockiej. Chodziło formalnie o okres po rozwiązaniu parlamentu w maju ub. r.

Początkowo zarzutów było bardzo wiele, ale w końcu komisja utrzymała tylko sześć z nich. Cztery dotyczą formalnej strony przy-

watyzacji, a jedna zwolnień pracowników służb dyplomatycznych. Największy rozgłos w prasie - społeczeństwu miała sprawa wypłaty premii pieniężnych dla członków rządu, wojewodów i innych wyższych funkcjonariuszy państwowych. Sprawę nagłośnił poseł z Unii Pracy, partii lewicowej o mieszanym, solidarnościowo-komunistycznym rodowodzie. Rząd rozdysonował 3/4 sumy na ten cel przeznaczonej: 142 mln zł dla pani premier, po 102 mln dla wicepremierów, a po 93 mln dla ministrów. Warto tu wspomnieć, że miesięczna pensja premiera wynosi 22 mln, wicepremierów 19, ministrów 17, wice-ministrów i wojewodów 16 mln zł. System

premier jest pozostałością z czasów dawnego reżimu. Korzysta z niego również rząd Waldemara Pawlaka. Może najbardziej zenującą stroną tej sprawy jest fakt, że podstawa prawna tych premii pochodzi z roku 1982, roku stanu wojennego i była tolerowana przez cztery rządy solidarnościowe. Oczywiście ustawa z tamtych czasów nie mówiła, czy premia należy się rządowi, który nie otrzymał votum zaufania.

Konkluzja prac komisji zawiera się w stwierdzeniu, że w czasie ostatnich miesięcy swej pracy - w okresie między kadencjami parlamentu - rząd Hanny Suchockiej nie naruszył prawa. zarzuty dotyczą spraw drugorzędnych o charakterze decyzji administracyjnych.

HISTORIA I WSPÓŁCZESNOŚĆ

MIASTO JEZIOR

Wśród białoruskich puszczy i borów leży nieduże miasteczko Brasław, przedwojenny cypel terytorium Rzeczypospolitej na jej północno-wschodniej granicy.

Dawniej tereny te należały do Inflant Polskich. Biegła tędy przedwojenna granica Polski, znaczona nurtem dwu rzek Druż i Dżisny. Początek historii Brasławia związany jest z Górą Zamkową. Brasław porównywany jest z Neapolem, dzięki swemu malowniczo położeniu, urzekając i nadal urzekając swą architekturą i historią.

We wczesnym średniowieczu Brasław należał do jednego z wielu grodów słowiańskich w Księstwie Połockim, a w połowie XIII wieku włączony został do Litwy.

Rozkwit Brasławia związany jest z rządami księcia Bracysława w latach 1001 - 1044. Dzięki niemu miasteczko stało się centrum handlu i współpracy z Polską i innymi państwami słowiańskimi. W XIII wieku podczas rządzenia twórcy potęgi państwa litewskiego księcia Giedymina stał się również centrum administracyjnym.

W 1500 r. książę Aleksander, przyszły Król Polski, nadał Brasławowi prawo miejskie. Na rok 1554 miasteczko liczyło 5 ulic, był wybudowany kościół, cerkiew, szpital, który założył słynny lekarz Narbut, a niedaleko jeziora Nieświż znajdowały się dwa klasztory.

W 1582 r. toczyła się tu wojna właśnie o Inflanty Polskie, które na mocy rozejmu w Jamie Zapolskiej powróciły wtedy do Polski. Przez Brasław przebiegał również wodący przez słynne puszcze trakt, nazywany później szlakiem Batorego, księcia siedmiogrodzkiego, króla polskiego. Tędy też podczas wojny z Moskwą szły pułki polsko-litewskie na Psków, na Połock i na Wielkie Łuki.

Z Brasławia, silnego do niedawna ośrodka "kresowej polskości" niedaleko już do Dyneburga, dawnego Dźwińska, dziś miasta należącego do Łotwy. Kiedyś w zamierzanej przeszłości Dźwińska nazywała się ponoć Rubon.

Był tu Rubikon terytorialnej potęgi Rzeczypospolitej przedrozbiorowej. Gdyby nie Batory, gdyby nie Piłsudski, nie zatrzymałaby się i przedwojenna granica Polski na Dźwinie i Dziśnie. Nie udało się wówczas zapewne Polsce powstrzymać bolszewickiego najazdu na Europę w 1920 roku.

Przed wojną, do 1939 r. była tu Polska. Brasław stanowił szczyt północno-wschodniego klina terytorium Rzeczypospolitej. Żyli tu jeszcze potomkowie prastarych, zasłużonych i sławnych rodów polskich.

Dziś tereny te należą do Białorusi. Pomniki architektury i historii trwają w milczeniu i zapomnieniu. Czekają na swoją godzinę odrodzenia, kiedy to one znów będą mogły służyć ludzkości.

Bez względu na pięćdziesięcioletnią bolszewicką zagładę korzeni polskie zachowały się do dzisiaj. 16 grudnia 1991 r. na terenie Brasławia został założony Rejonowy Oddział ZPB, przewodniczącym którego jest Wiktor Maculewicz, który wraz z prezesem oddziału miejskiego Bolesławem Turonkiem zorganizował przyjazd do Brasławia zespołu "Lechici" z Grodna pod kierownictwem Reginy Zawadzkiej. Występy dla miejscowych Polaków stały się prawdziwym wydarzeniem.

W tej chwili Brasławski Oddział tworzy własny zespół piosenki folklorystycznej, który w przyszłości, mamy nadzieję, odrodzi wspaniałe polskie tradycje i obyczaje, z których była sławna brasławska ziemia.

Irena ARTISZ

Nie dochodząc do ujścia Świsłoczy do Niemna, u stóp wyżyny Grodzieńskiej, na lewym brzegu Niemna leży wieś Bohatyrowicze. Tuż obok - były majątek Miniewiczów. Na współczesnych mapach odnajdujemy jej nazwę jako "Bogatyriewiczy" w obecnym rejonie mostowskim obwodu grodzieńskiego. Miejscowość ta jest ściśle związana z legendą o Janie i Cecylii, którzy byli prarodzicami rodu Bohaterowiczów, do dziś dnia tu zamieszkujących. Sam król Zygmunt August nobilitował tę parę legendarną i nadał im nazwisko Bohatyrowiczów. Jak mówi podanie, które dotarło do nas w XVI w. król osobiście przybył w tę okolicę i tymi oto słowami zwrócił się do Jana: "Ześ był bohaterem mężnym, który tę oto ziemię dzikiej puszczy... odebrał, zawojowawszy ją... pracą i potem, żeś piersi jej dla mnogiego ludu otworzył, przez to ojczyźnie bogactwo pomnażając, ... nadając ci nazwisko od bohaterstwa twego wywiedzione". Na skraju wsi, a dokładnie na wschód od ostatnich domów Bohatyrowiczów wpada do Niemna głęboki parów. Odgranicza on wieś od wzgórza, porośniętego lasem, na wzgórzu tym - legendarny grób Jana i Cecylii. Obecnie wznosi się nad nim krzyż drewniany z postacią Chrystusa. U podnóża zaś - dwa kamienie z kilkoma niezrozumiałymi znakami i datą - rok 1549. W XVIII w. Bohatyrowicze były właściwie nie wsią, a osadą szlachecką, tak zwaną wówczas "okolicą". Lecz na mapach rosyjskich, a później niemieckich tamtych czasów zamiast tej nazwy - "Bohatyrowicze" podawana jest nazwa Samostrzelniki. Na początku XX w. Samostrzelniki - to dwie zróżnicowane ze sobą okolice Bohatyrowicze i Samostrzelce. Z tą ostatnią nazwą związane jest jeszcze jedno podanie.

Otóż tenże król Zygmunt August, zadziwiony niezwykłą zwinnością i łowach tutejszych ludzi zawołał: "Przecież tu żyją same strzelce". Tak powstało osiedle Samostrzelce. Zapewne od nazwy tej wywodzi się nazwisko Strzałkowskich, których określano jako schłopiastą szlachtę, zamieszkującą ową okolicę. Dworek rodzinny

Strzałkowskich do dziś dnia istnieje w Bohaterowiczach.

Po II wojnie światowej w tym domu mieściła się poczta i inne urzędy. W latach 80-tych wykupiony był przez pułkownika Armii Radzieckiej, który zamierzał przerobić go na domek letniskowy. W tej sprawie interweniował ZPB, wówczas jeszcze Polskie Stowarzyszenie Kulturalno-Oświatowe, a również mieszkańcy wsi Bohaterowicze. Dom pozostał w stanie nienaruszonym, i na razie przebudowa została

zaniechana. Przedostatni właściciel tego domu Klemens Strzałkowski, syn Franciszka Strzałkowskiego, i Józefa z Bohatyrowiczów, ożenił się ze Stanisławą, jedną z córek Jana Kamińskiego (właściciela majątku Miniewiczów). Ich potomek - Kazimierz Strzałkowski - został zabity w roku 1939. Majątek sąsiaduje z Bohatyrowiczami. Znany jest jako miejsce pobytu Elżbiety Orzeszkowej. A właścicielem jego był Jan Kamiński, powstaniec i sybirak, który posłużył Orzeszkowej za prototyp Andrzeja Korczyńskiego w powieści "Nad Niemnem". Jan Kamiński w okresie powstania styczniowego z ramienia Rządu Narodowego mianowany został naczelnikiem cywilnym powiatu grodzieńskiego. Został zadenuncjowany, zesłany. Karę śmierci zamieniono ześleaniem na Sybir.

W roku 1863 dwór J. Kamińskiego został przez Rosjan spalony a dobra skonfiskowane. Proces córek Kamińskiego Stanisławy i Marii o ich wiano został wygrany i Miniewiczów udało się później częściowo wykupić, częściowo zaś otrzymać z powrotem. Prawdopodobnie na tym samym miejscu wybudowano ponownie drewniany dworek.

Takie wrażenie doznaje dzisiaj każdy, kto bywa w tamtej okolicy. Niestety, wygląd jej się zmienia na gorsze co roku. Wysokie na ponad metr chwasty, nieprzejezdne w deszczowe dni drogi polne, zniszczony dworek Strzałkowskich, nieco dalej na brzegu Niemna pozostałości po "gorzelni", zarośnięty

park. Okazuje się, że tylko kamienny dom obok fundamentów spalonego dworku Miniewiczów, dom, który do niedawna wykorzystywany był do przechowywania słomy.

Warto wspomnieć i o grobie 40 powstańców z roku 1863 za wsią Miniewiczów, w lasu nad brzegiem Niemna. Wycieczki odwiedzają go również.

Niejednokrotnie zwracano się do obwodowego Wydziału Kultury, do Obwodowej Rady Wykonawczej w sprawie zachowania okolicy w stanie nienaruszonym. Nie udało się tego zrobić, ponieważ obecny dyrektor Domu Oficerów w Grodnie za wstawieniem przewodniczącego kolchozu w Ladowiczach wykupił działkę i zdołał wybudować swoją "daczę" naprzeciwko grobu Jana i Cecylii po drugiej stronie parowu. Na tym miejscu kiedyś stał dom Jana Bohatyrowicza, prawdopodobnie chrześcijański E. Orzeszkowej. Jego to osobiście prezydent Mościcki zapraszał do Grodna na przedstawienie o prarodzicach rodu Bohatyrowiczów w 1929 roku.

Była to "legenda o Bohatyrowiczach", opracowana przez Adama Kowalskiego na podstawie fragmentu powieści "Nad Niemnem".

Nie udało się zachować okolicy w nienaruszonym stanie, ale należy wszystkimi siłami dążyć do tego, aby zagwarantować uznanie grobu Jana i Cecylii jako pomnika kultury. A może udało by się urządzić tam skansen? A może przystosować jedną z pozostałych dwóch kamiennych budowli w celach turystycznych?

Sprawa nadal pozostaje otwarta. Brak dokumentów, które mogłyby być podstawą uznania dworku Strzałkowskich jako zabytku historycznego, brak niektórych innych danych.

Zadaniem pierwszoplanowym jednak pozostaje uprzątnięcie okolicy. Należy pamiętać, że Bohatyrowicze są częścią naszej historii.

Joanna NIEMCZYŃSKA.

"TO WŁAŚNIE WOŁCZYN"

Datę powstania Wołczyna trudno ustalić. Wiadomo, że Jarosław Sołtan słynący z pobożności wraz ze swą żoną Marią wzniesli w 1586r. cerkiew pod wezwaniem św. Mikołaja i Jerzego. Potem Wołczyn przechodzi w posiadanie Gosiewskich.

Aleksander Gosiewski, wojewoda smoleński pobudował w 1639r. kościół drewniany, wyposażając go w znaczne latyfundia i sumy pieniężne. Konsekracji tego drewnianego kościoła dokonał biskup Wileński Abraham Wojna.

Następnie dobra Wołczyna przechodzą w posiadanie po kądzieli książąt Sapiehów.

Kazimierz Sapieha, w owym czasie wojewoda Wileński, sprzedał dobra Wołczyńskie i Radwaniec w 1710r. Jakubowi Flemmingowi, feldmarszałkowi saskiemu, koniuszemu wojsk litewskich i jego żonie Izabeli Sapieżance. Od Flemmingów Wołczyn przechodzi do rąk książąt Czartoryskich.

Książę Kazimierz Czartoryski kasztelan litewski i podkanclerz Wielkiego Księstwa Litewskiego stale przyjmował na swoim dworze w Wołczynie raz stronników Stanisława Leszczyńskiego, to znów Augusta II (Mocnego). Za jego czasów na dworze Wołczyńskim życie polityczne i towarzyskie wrzało w całej pełni, odbywały się tam stałe narady polityczne, urządzane były wspaniałe ucztę, trwające nie raz całymi tygodniami.

Konstancja Czartoryska, córka księcia Kazimierza wychodzi za mąż za Stanisława Ciołka-Poniatowskiego ka-

sztelana krakowskiego, wojewodę mazowieckiego, podskarbiego WKL. Wniósł dobra Wołczyńskie w dom Poniatowskich. Zięć zachowuje tradycje tęścia i dwór wołczyński sławi się z gościnności w całej Polsce.

Stanisław Ciołek-Poniatowski był panem energicznym i zaradnym, bowiem dokupił kilka siół okolicznych od książąt Szujskich. Samych tylko folwarków w tym okresie w jego posiadaniu było 18. Zbudował 7 młynów na rzekach Pulwie i Leśnej, hodował liczne stada bydła i koni, spławił zboże do Gdańska, włościanom uregulował robociznę.

W 1733r. zbudował prześliczny kościół murowany pod wezwaniem Św. Trójcy, nawiedzenia NMP i św. Stanisława (trzy ołtarze) w kształcie rotundy z kopułą z zegarem o 4 tarczach na wzór rzymskiego kościoła Maria Magiere. Kościół ten był konsekrowany w 1743r. przez biskupa Brzesko-Luckiego Franciszka Kobralskiego.

W 1744 Wołczyn przechodzi do rąk księcia Michała Czartoryskiego. Zbudował on ładny modrzewiowy pałac o 36 pokojach, a przy pałacu dwie murywane oficyny, oranżerię, cieplarnię i otoczony to obszernym parkiem. W 1828r. Czartoryscy sprzedają Wołczyn Narbutom. Hrymiacze dostają się do rąk książąt Puzyńskich. Tutaj Puzyńscy wzniesli pałac. Po pierwszej wojnie światowej większość folwarków została rozparcelowana. Pozostał jedynie kościół, który w następstwie represji po powstaniu styczniowym w 1866 roku był zabrany i przerobiony na cerkiew, w

roku 1918 rewidowany. Ostatnim bezpośrednim administratorem był tu ksiądz Piotr Sadowski.

W Wołczynie w murowanym budynku zwanym archiwum w prawej narożnej komnacie na piętrze od strony parku 17 stycznia 1732r. przyszedł na świat Stanisław August Poniatowski, ostatni król Polski. Tu spędził swoje dzieciństwo, stąd był wysłany za granicę na nauki i stąd rozpoczął swoją karierę w Petersburgu, z początku jako sekretarz przy poselstwie angielskim, a później jako poseł Augusta III przy dworze Petersburskim. Tu też w Wołczynie wybrano go na króla Polski w 1764r.

Po przerobieniu kościoła na cerkiew wszystkie akta zostały przewiezione do kaplicy św. Barbary w Wysokim Litewskim, gdzie w 1887r. historyk Jan Raczynski Witanowski odnalazł księgę metrykalną i ogłosił drukiem oryginał metryki króla Stanisława Augusta Poniatowskiego.

Po roku 1918 akta wróciły na swe dawne miejsce - do Wołczyna (księga metryk od 1653r.)

Co się tyczy postaci króla Stanisława Augusta Poniatowskiego, to można powiedzieć, że był to człowiek o słabym charakterze, kochający się w literaturze i sztuce.

Wybrany na króla Polski w 1764r. abdykował w 1795r. w Grodnie. Po śmierci Katarzyny II przeniósł się do Petersburga, gdzie zmarł w 1798r. Pochowany został w podziemiach kościoła św. Katarzyny w Petersburgu.

15 lipca 1938r. władze radzieckie wydały Polsce zwłoki króla, które zostały przewiezione do Wołczyna i tu w kościelnej krypcie pochowane. Pomieszczenie zwłok króla w Wołczynie wywołało dużo dyskusji w prasie II Rzeczypospolitej. Domagano się złożenia ich na Wawelu. Rydz-Smigły wypowiedział się ostro negatywnie o postaci króla: "Powinien być stanąć na czele wojska i zginąć".

Trumna Stanisława Augusta Poniatowskiego przetrwała do 1946r., w następstwie aresztowań księży i masowych wyjazdów Polaków za Bug ślady jej zaginęły.

W 1988r. w grudniu była tu komisja rządowa Polski i władz Białoruskich z zadaniem odnalezienia szczątków ostatniego monarchy i restauracji kościoła. Jak dotąd żadnych pokaznych rezultatów pracy tej ekspedycji nie wiadać.

Wołczyn - miejsce urodzenia króla Poniatowskiego i jego wiecznego spoczynku winien być naszą pamiątką narodowo-historyczną, miejscem stałych wycieczek ze wszystkich ziem Rzeczypospolitej.

Henryk STYBANIEWICZ

Od redakcji: Jak już pisała nasza gazeta szczątki króla Stanisława Augusta zostały przewiezione z Wołczyna do Zamku Królewskiego w Warszawie w grudniu 1988 r. Niedawno została wydana o tym książka.

KULTURA

"Wasze wsparcie jest nam potrzebne"

Ich występy odbywają się przy wypełnionych widowniach, ich młodość, temperament, talent zdobywają serca widzów. Zespół "Karolinka" z Brześcia, bez względu na mały staż istnienia, jest znany nie tylko wśród Polaków na Białorusi, lecz jest bardzo znany i lubiany wśród widzów w Polsce.

O pracy z zespołem i jego problemach rozmawiam z kierownikiem zespołu Janem TRZECIAKIEM.

- Pełni Pan kilka obowiązków, jest Pan kierownikiem zespołu "Karolinka" i jednocześnie Prezesem Brzeskiego Oddziału Miejskiego ZPB.

- Tak, jestem dyrektorem artystycznym ludowego zespołu pieśni i tańca. Już od 15 lat prowadzę wraz z żoną pracę z dziećmi, jesteśmy choreografami, więc już od kilku lat prowadzimy, opiekujemy się białoruskim zespołem "Żródełko" przy Obwodowym Oddziale Oświaty. Praca z tym zespołem umożliwiła nam zorganizowanie kółka tańca polskiego, które działało w ramach zespołu "Żródełko", a już od roku 1993 zespół "Karolinka" funkcjonuje samodzielnie.

Zespół liczy ponad 40 osób, które są podzielone na 3 grupy wiekowe, młodsze od 6-7 lat, 9-10 lat, oraz grupa średnia. Stopniowo przekształcamy ukierunkowanie zespołu z tanecznego w zespół pieśni i tańca.

Prawie wszystkie dzieci potrafią grać na instrumentach ludowych: skrzypcach, akordeonie, trąbce. Uważam, że wszystkie dzieci są zdolne, utalentowane, bez względu na wiek, i naszym zadaniem jest odszukać ten talent i pomóc mu się rozwijać. W tym celu współpracujemy z INSTYTUTEM Doskonalenia Nauczycieli, który pomaga mi w doskonaleniu tańca, choreografii, kształtowaniu zespołu.

Mamy bardzo szeroki repertuar, uwzględniający tradycje i obyczaje folklorystyczne wszystkich regionów Polski. Dobieramy tańce w taki sposób aby każda grupa wiekowa potrafiła ich się nauczyć.

- Kto pomógł wam uszyć takie ładne stroje?

- Te kostiumy nie są naszą własnością, wypożyczamy je z Centrum Młodzieży. W przyszłości mamy nadzieję, że uda nam się przy pomocy krako-

wskiego Koła "Kleparz" uzyskać wreszcie własne stroje. Dużo słów wdzięczności należy powiedzieć pod adresem Ambasady RP, która wspiera nas nie tylko finansowo, ich pomoc jest dla nas bardzo ważna.

- Macie dużo koncertów, występujecie w wielu miastach, czy macie już swoich widzów, swoje audytorium?

- Tak, bierzemy udział w wielu koncertach i festiwalach, mamy również dużo zaproszeń na przyszłość. Przed każdym występem staramy się zapoznać z gustami, zapotrzebowaniami naszych ewentualnych widzów i według tych spostrzeżeń układamy swój program, do którego czasami włączamy nie tylko polskie piosenki i tańce, lecz często piękne białoruskie obrzędy. Dzięki temu program jest bardziej urozmaicony i atrakcyjny, a my uzyskujemy widzów nie tylko wśród Polaków, lecz i wśród Białorusinów.

- Czy podtrzymujecie kontakty z Polską, z zespołami folklorystycznymi z Macierzy?

- Tak, dzięki pomocy naszych kolegów z Polski wzięliśmy już udział w kilku festiwalach i koncertach, m. in. w Międzynarodowym Festiwalu w Nowym Sączu, w I Światowym Polonijnym Festiwalu w Krośnie, występowaliśmy również na Międzynarodowych Spotkaniach Folklorystycznych we Włodawie, a w roku 1993 występowaliśmy w Krakowie.

- Jak układa się wasza współpraca z Zarządem Głównym ZPB?

- Jesteśmy bardzo wdzięczni ZG ZPB za zaproszenie naszego zespołu do wzięcia udziału w I i II Festiwalach Piosenki Polskiej. Widzimy szczerą chęć pomocy nam ze strony ZPB, jednak dzisiaj w trudnej sytuacji ekonomicznej nie możemy wykorzystywać pomocy ZPB, ponieważ znajduje się on w takiej samej trudnej sytuacji jak i wszyscy. Dlatego staramy się

Te występy, częste "brawo" widzów polskich są dla nas nie tylko elementem sukcesu, lecz ogromną pomocą i wsparciem w sprawie odtworzenia piękna polskiego tańca, piękna kultury polskiej, co oczywiście nie jest możliwe również bez trzech podstawowych rzeczy: talentu, serca, i wsparcia widzów.

samodzielnie zarobić pieniądze na siebie. Jestem pewien, że te problemy są czasowe i one nie zdołają zniechęcić nasz naród i jego ogromną chęć odrodzenia swojej kultury, która jest nierozłączna z polską piosenką i tańcem.

Rozmawiała
Irena ARTISZ

Wrażenia z przeglądu zespołów kołędniczych w Grodnie

Pierwszy przegląd zespołów kołędniczych na Białorusi odbył się w Grodnie zorganizowany z inicjatywy Oddziału Podlaskiego Wspólnoty Polskiej w Białymstoku i Związku Polaków na Białorusi w Grodnie. Wzięło w nim udział osiem zespołów a mianowicie: chóry - "Dzwoneczki" i "Echo Grodna"; amatorskie teatry przedstawiające "Jasełka" z Sonicz, Łojek, Porzecza i Wołkowyska; ludowe grupy kołędnicze - z Sopoćkiń i Taniewicz.

Pierwszym wrażeniem jakie wynoszę z przeglądu jest fakt, że Polacy mieszkający na Białorusi przenieśli przez trudne lata zniewolenia swoje tradycje zarówno te ludowe, sięgające do czasów przedchrześcijańskich, jak i te związane z przyjętą wiarą, czczące Narodziny Chrystusa.

Liczny udział w przeglądzie, około 200 wykonawców, a za nimi, wyobrażam sobie, stoją równie licznie członkowie ich rodzin, przyjaciele i koledzy oraz zapewne żywa widownia, to moment napawający optymizmem bo świadczący o żywotności i wartości działań kulturalnych w oparciu o obrzędy i święta.

Optymistyczne wrażenia wynikają też z udziału w przeglądzie wykonawców młodych wręcz niemowląt (i bardzo już dorosłych, bo trudno obserwując ich witalność nazwać ich starszymi). Po prostu w ramach przeglądu znalazło się miejsce dla różnych pokoleń i dla bezpośredniego przekazu międzypokoleniowego. Uważam ten fakt za niezwykle ważny.

Niezwykle istotnym oddziaływaniem przeglądu jest poruszenie sfery emocji i wzruszeń. Doznawali tego wykonawcy

NAPAWA OPTYMIZMEM

bez względu na wiek, a także widzowie. Kuimination tych doznań był szczególnie stan łączności widowni i wykonawców, choćby w chwilach wspólnego śpiewu.

Nie od rzeczy byłoby poddać ocenie poszczególne zespoły i grupy zrecenzować ich spektakle. Myślę, że na to przyjdzie jeszcze czas. Chciałbym jednak w tym artykule zwrócić uwagę chociaż na kilka ważniejszych, moim zdaniem, dokonani i ciekawych propozycji. Oto one:

Na szczególną uwagę zasługują zespoły z Sopoćkiń i Taniewicz mocno osadzone w tradycji ludowej. One najbardziej świadczą o ciągłości naszej kultury i jej związkach z terenem występowania.

Sympatyczny zespół z Sopoćkiń pokazał uteatralizowaną scenę świętowania Bożego Narodzenia z odwiedzinami domu przez grupę kołędników. Zjawili się kołędnicy z gwiazdą i "Heroden" realizu-

Artyści z Taniewicz.

jąc prościutko, w wielkim skrócie znany dramat.

Całość oprawiono znanymi kołędami i tradycyjnymi życzeniami oraz darami dla kołędujących wręczonymi przez scenicznych gospodarzy domu. Taniewicz pokazały "święte wieczory" z dużym realizmem i scenicznym temperamentem. Starsze panie przekonywująco zagrały swoje wspomnienia z młodości i naprawdę poczuły się "panienkami" wrózcącymi o swym zamążpójściu i losie. Wejście "Króli" z gwiazdą i muzyką było więc naturalną konsekwencją, tak jak dopominanie się od panien "szczodraków" i poczęstunków. Świetnie i autentycznie zabrzmiały też życzenia "... żeby kury były czubate, gęsi siodłate a panny pękaty...", tak jak i patriotyczny tekst o papieżu - Polaku na melodię "jak długo na Wawelu...".

Cztery zespoły (teatry amatorskie) pokazały "jasełka" wg. różnych scenariuszy i z różnym scenicznym efektem. Najbardziej dojrzałą scenicznie propozycję przedstawił zespół z Wołkowyska. Trzy akty "Jasełek" przerywane były muzycznymi intermediami przydającymi spektaklowi barwy, tempa i charakteru. Aktorstwo wykonawców było dobre, swobodne, a teksty podawane czytelnie i z poczuciem sensu. Tańce prowadzone w kilku scenach, wzbogacały i urozmaicały spektakl. Na uznanie też zasługiwały stroje i dekoracje - nieprzeładowane, czytelne i funkcjonalne.

Również teatr z Sonicz zaprezentował niezłe przedstawienie nasycone realizmem (żywa gęś), a także propozycjami kontaktu z widownią (wspólny śpiew).

Swego rodzaju "teatr ubogi" zaproponował zespół z Łojek pokazując montaż jasełkowo-herodowy. Śpiewna, kresowa gwara wykonawców i prostota w dosłownie każdej warstwie spektaklu chwytająca za serce. Stąd sformułowanie "teatr ubogi" należy potraktować jako wysoką pochwałę spektaklu.

Nieźle pomyślane "Jasełka" z Porzecza realizatorzy popsuli niepotrzebnie wprowadzając techniczne środki przekazu - koledy z taśmy magnetofonowej. To co w zamysle autorów przedstawienia miało, zapewne, polepszyć spektakl w istocie rozbiło jedność stylistyczną i w efekcie, obniżyło rangę przedstawienia.

Chóry, które wystąpiły na przeglądzie, zaprezentowały bogaty program koncertowy, na wysokim poziomie wykonawczym. Chór "Echo Grodna" wzbogacił swój koncert recytacją poezji i grupą kołędników z gwiazdą, które podkreślały okolicznościowy charakter występu.

Całość przeglądu pozwala stwierdzić, że obrany kierunek jest słuszny i daje ogromne możliwości różnorodnej pracy w różnych środowiskach polskich - w szkołach, parafiach, miastach i na wsi. Zauważane niedociągnięcia, pomyłki i potknięcia stawiają jakby drogowskazy do podjęcia działań nad podnoszeniem poziomu sięgania do starych tradycji, przemyślenia repertuaru.

Organizatorzy przeglądu starali się stworzyć serdeczną atmosferę, która, mam nadzieję, będzie procentować w kolejnych przedsięwzięciach.

Zygmunt CIESIELSKI

WSPOMNIENIA

Grażyna Lipińska

JEŚLI ZAPOMNĘ O NICH...

ODCINEK IX

Celą etapową jest zapchana w nieprawdopodobny sposób. Na powierzchni 25 m2 siedzi przykucniętych przeszło 50 kobiet. Jest mroźny luty, okno nasze nie ma szyb, a gorąco jest nam w tym tłoku jak w łaźni. Irka z Wandzią przyciągają mnie do swego małego kąpielika. Opowiadamy sobie z Irką dzieje przeżytego miesiąca. Na drugi dzień nasza cela rozładowuje się. Połowę kobiet wzywają z wieszczkami na etap. Wśród nich i Irka Płazak. Jej bledziutka twarzyczka staje się jeszcze bledsza z przejęcia i smutku. Póki inne kobiety pakują swoje tobołki, ona śpiewa nam poranne modlitwy i pieśni. Uda się mi się wcisnąć do jej mikroskopijnej tobołka koszulę. Na nic więcej nie zgadza się.

Ostatni uścisk: - W Wolnej Polsce! - Głośnie nawoływanie dyżurnych, trzaskanie drzwiami, sprawdzanie na korytarzu listy wywołanych, okrzyki - Do widzenia! Zostańcie z Bogiem! - i tupot kilku dziesięciu nóg.

Przeptyw aresztowanych przez celę jest duży. Przybywają kobiety bezpośrednio po przebytych sądzie, ubywają wzywane na etapy w nieznanym.

Ze starych moich znajomych przychodzą Leokadia Borkowska, Wańdzia Kojrowicz, Pelagia Olechnowicz. Sądzane przez Trybunał Wojskowy ZSRR, otrzymały wyroki 8 lat obozów pracy. Nasza cela jest tak wilgotna od wydechów kilku dziesięciu kobiet, od pary kąpiatka i zupy, że na podłodze są kałuże wody. Oddziałowym budynku etapowego jest Ukrainiec Gardienko. dbający jako tako o więźniów. Dość mamy do celi 12 żelaznych łóżek i deski. O siennikach i pościeli nie ma mowy. Gnieździ się na tych łóżkach po trzy lub cztery na każdym.

Wpuszczają do naszej celi, wyglądającą na dziesięć lat trzynastoletnią Danusię, córkę sierżanta WP z Grodna. Zapłakana, rozszlochana wzbudza we wszystkich kobietach serdeczne macierzyńskie uczucia. Nawet postrach celi - Julia Paszkiewicz, komunistka białoruska spod Lidy, uśmiecha się życzliwie do dziewczątka. Pani Olimpia Seitz, adwokatka z Wilna, tuli Danusię do siebie.

- Dziecinko, tak bardzo skrzywdziła cię na sądzie? Na te słowa Danusia łka znowu gwałtownie i po chwili wykrztusza:

- Sąd dał mi 3 lata... ja wtedy zaczęłam bardzo płakać... sędzia pocieszał że 3 lata szybko miną, a ja go poprosiłam, żeby mi dał choć

5 lat, bo wstydę się koleżanek, które są skazane na 7 lat... Nic nie dodał - kończył małą wśród spazmów. Nie możemy powstrzymać się od śmiechu, a surowa Julia odwraca się gwałtownie od dziewczynki i mruży:

- Ładnie Polacy wychowują swoje córki.

Julia Paszkiewicz, tęga wysoka chłopka, ma około 40 lat. Za młodu należała do komunistycznej „Hromady Białoruskiej”. Jej ojciec za Hromadę siedział w polskim więzieniu. Potem uciekł do „raju” sowieckiego. Dlaczego bolszewicy aresztowali teraz Julię i jej męża, nie wiemy. Przypuszczamy, że małżeństwo nie wywiązało się z jakiegoś narzuconego im przez agentów sowieckich zadania. Julia ma wrogi stosunek do Polski, do Polaków, nie lubi nas wszystkich. - „Polskie panie” - mówi z pogardą i gniewa się, gdy zwracamy się do niej słowami: - „Pani Julio...”. Specjalnie dokucza Olimpii Seitz, która śmiało po prawniczymu krytykuje całe państwo ZSRR, jego instytucje i kierowników ze Stalinem na czele. Jako prawosławna Julia trzyma się Ani Kalinowskiej i Miły, odmawia z nimi wspólnie modlitwy, one po rosyjsku - ona po białorusku.

Jakiś czas przebywa z nami Haga Jaworska, referentka PWK z Grodna. Młoda, sprężysta, wy-

mnastykowana dziewczyna wciąż nas w rytm swych ćwiczeń fizycznych: - Raz... dwa... trzy... cztery - porusza nas co dzień na nogi. Wpatrzona w nią, wsłuchana w jej głos wyprostowujemy zdrtwiałe kręgosłupy i kolana. Powtarzamy wszystkie jej ruchy i wykonujemy wyznaczone nam ćwiczenia gimnastyczne. Haga wymyśla przedziwne skrety i napięcia mięśni, bo na normalną gimnastykę nie ma miejsca - wkrótce staje się to nam potrzebne do życia jak chleb i woda. Przez kilka tygodni jest wśród nas p. Helena Wojtuszkiewicz z Wilna. Nie wiasta w moim wieku, przewodnicząca Sodalicii Marińskiej, bardzo bliska arcybiskupowi Jalbryzkowskiemu w Wilnie, mająca kilka księży w rodzinie, staje się przywódcą religijnym i duchowym celi. Posiada ona słodycz i dobro prawdziwego kapłana chrześcijańskiego. Prowadzi nasze modlitwy i na każdy dzień wybiera inne. Zna ich mnóstwo, umie na pamięć psalmy i całe ustępy czterech Ewangelii. Poza tym p. Helena tworzy modlitwy okolicznościowe, głębokie, mądre, dostosowane do naszych wspólnych - a często i indywidualnych - przeżyć, nastrojów, tęsknot, myśli, buntów. Słowa jej są dla nas skarbnicą pocieszenia, siły i hartu ducha. Wszystkie jesteśmy pod urokiem jej modlitw, nawet nasze trzy prawosławne słuchają jej w skupieniu.

Dostaje się do naszej celi jedna z ofiar „Wielkiej czystki” 1937 roku, Jadwiga Ejsmont, sowiecka Polka, była urzędniczką jakiejś instytucji w Mińsku. Aresztowali ją wraz z całą rodziną. Co dzieje się z rodziną p. Jadwiga nie wie. Ona już 3 lata spędziła w obozie na północnym Uralu. Teraz wezwano ją dla uzupełnienia śledztwa i znów wraca do obozów z tym samym wyrokiem 10 lat obozów i 15 lat zsyłki.

Skupiamy się koło pani Jadwigi słuchając jej opowiadań o koszmarnych obozach sowieckich, o okropnych warunkach życia tam, o wyniszczającej ludzi twardej pracy. Ale obozy wydają się nam jeszcze nierealne, niezrozumiałe.

Pryska przyjaźń pomiędzy Julią Paszkiewicz i jej dwoma projektorkami Anią i Miłą. Obie Rosjanki od kilku dni wmawiają w Julię, że Białoruś, to prowincja Wielkiej Rosji i że narodu białoruskiego w ogóle nie ma, są tylko Rosjanie. Wreszcie Julia nie wytrzymała, łyżę je jak należy i z okrzykiem: - Nigdy Białorys nie stanie się Rosją! - chwytając swój tobolek i ucieka z kąta. Wcisną się pomiędzy Mariannę, miłą, pełną humoru chłopkę z augustowskiego, i Joasię Stankiewicz, młodą dziewczuszkę z Lidy. Obydwie przyjmują ją serdecznie.

CDN

ODCINEK VIII

Tęsknota i ciekawość zrodziła potrzebę szukania kontaktów z Oszmianą. W tamtych złych czasach mogły to być wyłącznie kontakty korespondencyjne pod wścibskim i czujnym okiem utajnionej cenzury sowieckiej. W Oszmianie nie było już nikogo z bliskich. Pozostały więc tylko kontakty oficjalne. Chcąc je odnowić napisałem list do oszmiańskiej rejonowej gazety - odpowiedzi nie było; napisałem do swojej dawnej szkoły - cisza; napisałem na chybił trafił do innej oszmiańskiej szkoły. Po dłuższym milczeniu nadeszła odpowiedź w języku rosyjskim podpisana bezimiennie przez szkolny klub przyjaźni międzynarodowej.

W liście było wiele ogólników, sloganów, dołączona była także widokówka z inną nieznaną mi po latach nieobecności Oszmianą: nowe bloki mieszkaniowe, dom towarowy, budynek władz terenowych z widokiem na plac im. 17 września (z tą bolesną dla Polaków datą historyczną, która w wyniku paktu Ribbentrop-Mołotow przyniosła nowy rozbiór Polski). Młodzi oszmiańscy korespondenci zapewniali solennie, że odpiszą na każdy mój list.

Wysłałem im kilkanaście sztuk polskich widokówek i odważyłem się zapytać o losy szczątków zamku Władysława Jagiełły w Krewie, o kościół oszmiański i groby Śniadeckich. Zaległo milczenie. Korespondencja się urwała.

Zupełnie inną okólną drogą doszła do nas wiadomość o śmierci w sowieckim więzieniu oszmiańskiego dziecka księdza Holaka, o zamknięciu kościoła, niszczeniu polskich cmentarzy i zabytkowych dworów.

Gdy nie można było inaczej starą sentymentom i przywiązaniom do rodzinnych stron dawałem wyraz podpisując artykuły i utwory literackie pseudonimem: Franciszek Oszmianin.

Zmieniła się sytuacja polityczna. W ZSRR nastąpiła „odwilż”. W 1968 r. nadarzyła się okazja wyjazdu do Wilna. Być tak blisko i nie zajrzeć do Oszmiany. Odsuwając na bok wszelkie formalne utrudnienia i

Oszmiana jaką znałem

przeszkody przedostałem się do Oszmiany. Czasu było nie wiele. O zmroku tego samego dnia musiałem wracać do swego miejsca pobytu w Wilnie. Działając w pośpiechu, bojaźni i niepewności. Na ulicach, rynku widziałem obce twarze ludzi mówiących po rosyjsku. Próżno szukałem jakiegoś napisu w języku białoruskim. Kościół z urwaną wieżą, pustymi wnękami okien, mogiły cmentarne porosły chwastami, powyrwane krzyże nagrobne, pomniki kolchoźnicy na wyliniałym skwerku, rozjeżdżone błotniste drogi, a przy nich nowe budowle, stawiane z rozmachem o pompacyjnej nieco architekturze. Nie znalazłem śladu po cerkiewce i więzieniu, które uległy rozbiórce.

Ucieszyłem się gdy w sklepiu z owocami ekspedientka przemówiła do mnie śpiewną kresową polszczyzną. Bezbłędnie odnalazłem dawną ulicę Krzyżową. Nasz dom stał zaniedbany i poczarpany ze starości. Dom przejął szpital i umieścił w nim oddział porodowy. Nie mogłem wejść do środka.

Ukradkiem zrobłem zdjęcie i przez chwilę ze łzą w oku i ściśniętym sercem wpatrywałem się z daleka w murowane schody, po których z werandy zbiegałem do ogródka, w okna pokoi, gdzie rozegrało się tyle pamiętnych wydarzeń w życiu jednej polskiej rodziny.

Autobusem pojechałem do Borun. Tutaj podobnie jak w Oszmianie kościół znalazłem zamknięty, mocno zniszczony. Upamiętniłem jego wygląd na zdjęciu. Po drodze zająrzałem do Zahorza, które w latach sztabackich podczas wakacji odwiedzali Stowacki, Chodźko, Odyniec - dla milego powietrza, uciechliwych rozrywek i bliskości Borun, słynących z cudownego obrazu Matki Boskiej. Szare, drewniane wiejskie chaty, zapuszczone stawy w niczym nie przypominały tamtych romantycznych czasów.

Po Kumelańskim dworcu Odryńców schedzie mojej matki pozostały resztki podmurówki, fundamentów i na wpół rozbite słupy bramy wjazdowej. Stary sad wycięty, ogród za-

mieniony na ugor. Tylko rzeczka Tarakanka przywitała mnie przyjaznym szumem i chłodem swych wód, a pochyły drewniany krzyż na wzgórzu wskazywał nieomylnie drogę do Giejstun i Holszan, dawnej posiadłości Odryńców i Sapiechów. Zabrakło czasu by puścić się w poszukiwania rodowego cmentarza Odryńców i sarkofagów Sapiechów w holszańskim kościele.

W Wilnie spotkałem oszmiańskiego katechetę ks. Harasimowicza. Zamiast w sutannie ubrany był po cywilnemu, żeby nie narażać się na zaczepki komsomolskich chuliganów. Ten światły kapłan mimo licznych propozycji z kraju, doznanych trudów i prześladowań pozostał wśród wiernych gdzieś w zapadłej podwileńskiej wiosce i tam umarł.

Spełniając prośbę ojca przywiozłem w plastikowych torebkach grudki ziemi cmentarnej z grobów przodków na Rosie i w Oszmianie. W dniu śmierci ojca włożyłem do jego trumny.

W Warszawie poznałem p. Runowiczową. Przyjechała z Niekryszek. Pobyła tydzień i zatęskniła za Niekryszkami. Później w Niekryszkach spędziłem dziesięć urocznych dni. Był to drugi prywatny mój pobyt na ziemi oszmiańskiej. W pamięci pozostała samotna drewniana chata, skąpe światło lampy naftowej, kojąca cisza i upojny zapach, ciągnący od lasów i pól i wieczorne opowiadania mojej gospodyni o powojennych latach głodu i chłodu i śmierci syna w sowieckim łagrze. Pani Runowiczowej i jej kalekiej córce zarząd kolchozu proponował przesiedlenie do kolchoznych domków, ale ona odmówiła; jak bohaterka powieści Kraszewskiego pozostała do końca wierna swojej „chacie za wsią”.

Pracując społecznie zetknąłem się z Lucjanem Jabłońskim. Za młodu harcerz i Sodalis Marianus, w latach późniejszych członek AK i więzień hitlerowskiego obozu czuł i rozumiał potrzebę niesienia pomocy Polakom w ZSRR. Cierpliwie i mozolnie gromadził elementarzę.

książki, czasopisma, kalendarze, widokówki, podręczniki, almanachy o Polsce, zbierał adresy, własnoręcznie przygotowywał paczki z drukowanym słowem polskim i o Polsce. Wiele z nich trafiło do rąk Polaków nie tylko na Wileńszczyźnie czy Białorusi, ale w dalekim Kazachstanie i na Syberii. Dzięki p. Jabłońskiemu i ja mogłem choć w skromniejszy sposób niż on rozmiarach przylączyć się do akcji niesienia pomocy tym Polakom, którzy zostali deportowani na Wschód i tym, którzy nie porzucili ziemi skąd ich ród i przetrwali.

Pan Jabłoński już nie żyje, ale jego dwudziestoletnia ofiarą praca na rzecz Polaków w ZSRR odnowiła i zacieśniła ich więzi z krajem, a niejednemu pomogła odzyskać świadomość narodową.

Stan wojenny w grudniu 1981 r. przerwał moje kontakty wileńsko-oszmiańskie. Znalazłem się w grupie politycznie nieprawomyślnych i wyrzucony zostałem z pracy. Stałem się rencistą mimo woli.

Gdy jak gwałtowny lecz krótkotrwały wichur przeminęły czasy zniewolenia umysłów i terroru wróciła nadzieja odbudowania emocjonalnych więzi z Oszmianą.

W zaprzyjaźnionym warszawskim domu Onufrego Hajdarowicza, od urodzenia oszmiańczyka, częściej można było spotkać gości z tamtych stron, wysłuchać opowiadań naocznych świadków zachodzących przemian.

U nas dużo się mówiło o organizujących się związkach Polaków na Litwie, Białorusi. Przez wileńską „Naszą Gazetę” nawiązałem trwały kontakt z działaczem oddziału ZPB Franciszkiem Litwinowiczem z Oszmiany. Raduje się serce na wieść, że oddział powiększa stan liczebny członków, troszczy się o zachowanie pamiętek polskich, o wprowadzenie do szkół nauki języka polskiego, że w kościołach oszmiańskich jak dawniej odprawiane są nabożeństwa.

Dzięki uprzejmości p. Litwinowicza nawiązałem współpracę z „Gło-

sem z nad Niemna”, który nie skąpi swych szpalt ziem oszmiańskiej, jej tradycji historycznej i teraźniejszości.

Marzy mi się o przerzuceniu mostu między dużą Warszawą i małą Oszmianą. O spotkaniach czy zjazdach oszmiańczyków. O szerszej popularyzacji historii ziemi oszmiańskiej i związanych z nią sławnych Polaków. O efektywniejszym wspieraniu z kraju poczyniła działalność Związku Polaków na tamtym terenie. Może to być zbiórka i wysyłka przez instytucje, związki, osoby prywatne polskich książek, czasopism, podręczników do nauki języka, wydawnictw religijnych.

Urządzając wystawy filatelistyczne, poświęcone utraconym miastom i ziemiom II Rzeczypospolitej przekonałem się jak uboga jest wiedza historyczna przeciętnego mieszkańca stolicy o Wilnie, Lwowie, Grodnie, Pińsku, a zarazem jak wielkie jest zainteresowanie nurtem polskich tradycji w dziejach tych miast.

U wielu z nas żywe są jeszcze wspomnienia, uczucia i sentymenty. Byłem kiedyś na jednym z zebrani środowiskowych wileńskich. Po wylewnych, czułych słowach o sławnej przeszłości odezwał się czyjś głos z sali:

- A gdyby dane nam było skorzystać z art. 13 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka o swobodzie przemieszczania się, kto by z państwa skorzystał z możliwości powrotu z nad Wisły, Warty nad Wilę, Przypieć, Niemen do tych warunków życia, jakie tam obecnie istnieją? Proszę o podniesienie ręki.

Najpierw: było zaskoczenie. Zaległa cisza. Potem kilkadziesiąt rąk podniosło się do góry. Wtedy przypomniało mi się powiedzenie Cate-Mackiewicz o słonach, które po długich koczowniczych stadnych wędrówkach pokonując niezliczone przeszkody z lubością i utęsknieniem, wiedzione jakimś nieodgadnionym instynktem odnajdują drogę powrotu do kraju lat dziecinnych, by w końcu tam złożyć swoje kości.

Zbigniew LENARTOWICZ
Koniec

21, ПОНЕДЕЛЬНИК

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ

11.50, 23.05. Пад купалам Сусвету. 12.00, 21.35. Пяць хвілін на жарты. 12.05. Мультифільм. 12.25. Фільм «Эмір» прадстаўляе: «Выдатныя маркі аўтамабіляў». 12.55. «Журба — лёс Электры». Спектакль Беларускага тэлебачання. Частка 3-я. 16.15. «Бацькі і дзеці». Маст. фільм. 1-я серыя. 17.30. Тэлебачанне — школе. Геаграфія Беларусі. 18.00. Дзёнік Прынёмання. (Гр.). 18.10. Абласныя навіны (Брэст). 18.25. «Над Нёманамі». Праграма на польскай мове. (Гр.). 19.10. Вестні гарсавета. (Гр.). 19.35. «Журба — лёс Электры». Прэм'ера спектакля Беларускага тэлебачання. Частка 4-я. 20.10. Свята ў будні дзень. 20.30. Кантакт: адрасы, прапановы, інфармацыя. 20.35. Калыханка. 21.00. Панарама. 21.40. «Квенцін Дарвард». Маст. фільм. (Францыя). 6-я серыя. 22.40. Студыя «Тэлежурнал». 22.45. Спартыўны тэлекур'ер. 23.15. Надвор'е. 23.25. Ніка. 23.40. Што на свеце пачуваецца...

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»

17.00, 20.00, 23.00. Новості. 17.25. Гол. 17.55. Документальны і судбы. 18.05. Прэм'ера тэлесерыяла «Мелодыі жыцця». 39-я серыя. 18.35. Мініатюра. 18.50. «Мы». Аўтарская праграма В. Познера. 19.40. Спокойной ночі, малышы! 20.45. «Ігрокі». Прэм'ера фільма-спектакля. 22.45. Прэс-экспрэс. 23.05. МТВ.

КАНАЛ «РОССИЯ»

6.00, 13.00, 19.00, 22.20. Весті. 6.20. Требується... Требується... 6.30. Формула-730. 7.00, 15.55. Новая линия. 7.20. Время деловых людей. 7.50, 15.45. Мульти-пульти. 8.00. Всемирные новости Эй-Би-Си. 8.25. Момент. 12.40. Крестьянский вопрос. 13.25. Дневной сванс. «Единожды солгав». 14.55. Телегазета. 15.00. Бизнес в России. 15.30. Там-там-новости. 16.30. Салом, Навруз! 16.50. Спасение 911. 17.45. Русская виза. 18.15. «Надиратель». Док. фільм. 18.45. Праздник каждый день. 19.25. Подробности. 19.35. Детектив по понедельникам. «Затерянная шахта». 20.35. В мире авто и мотоспорта. 21.10. Момент истины. 22.05. «Шипы и розы». Мультифільм для взрослых. 22.40. Автомиг. 22.45. Звезды говорят. 22.50. Спортивная карусель.

ПОЛЬША-I

13.35. Английский язык для детей. 13.45. Программа для подростков. 14.30. Презентация. 14.50. Хроника. Год 1981. 15.10. «Изнанники». Документальный фільм. 15.40. Необычные места. 15.50. «Огнем и мечом». 16.05. Тайная история СССР. 16.20. Ближе к Европе. 16.50. Какую школу? 16.55. Программа на вечер. 17.05. Тележурнал для подростков. 17.50. Музыкальная программа. 18.00. Телеэкспрес. 18.20. Квант. 18.40. Право и бесправие. 19.00. Комедийный сериал пр-ва Англии. 19.30. Литературный журнал. 20.00. Вечеринка. 20.30. Новості. 21.00. Прямо из Бельведера. 21.20. Телеафор. «Ближе». 22.40. Миниатюры. 22.45. Лексикон польской развлекательной музыки. 23.05. Публицистическая программа. 00.00. Новості. 00.15. Горячая линия. 00.25. Музыкальная программа. 00.35. «Табур». Фільм пр-ва Польши. 02.15. Развлекательная программа.

ПОЛЬША-II

12.10. Семь дней польского спорта. 13.00. Центральная Европа. 14.00. Панорама. 14.05. «Неизвестный». Сериал пр-ва Германии. 15.00. Публицистическая программа. 16.00. Программа для детей. 16.10. Мои книги. 16.30. Приветствие. 16.35. Мульти-сериял. 17.00. Панорама. 17.05. Спортивная студия. 17.15. Музыкальная программа. 17.40. Обзор кинохроник. 18.15. Польская кинохроника. 18.30. «Любовь и дипломатия». Сериал пр-ва Канады. 19.00. Панорама. 19.05. Местная программа. 19.35. Тележурнал. 20.05. Центральная Европа. 21.05. «Ночные заседания». Сериал пр-ва США. 21.35. Автожурнал. 22.00. Панорама. 22.30. Спортивная студия. 22.40. Репортеры «двойки» представляют. 23.00. «Стрикер». Фільм пр-ва США. 00.30. Репортаж. 01.00. Панорама. 01.15. Ночь и стресс. 01.30. Музыка — моя любовь. 02.00. «Ночные заседания». Сериал пр-ва США.

22, ВТОРНИК

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ

8.00. Раніца рэспублікі. 8.10. Пад купалам Сусвету. 8.20. Надвор'е. 8.30, 20.35. Пяць хвілін на жарты. 8.35. Мультифільм. 9.00. Тэлебачанне — школе. Геаграфія Беларусі. 9.30. «Квенцін Дарвард». Маст. фільм (Францыя). 6-я серыя. 10.30. Што на свеце пачуваецца. 12.30. Да 50-годдзя вызвалення Беларусі. «Хроніка часоў вайны». Док. фільм. 1-я серыя. 13.30. Навіны (з сурдаперакладам). 13.40, 18.00. Дзелавага хроніка. 15.15. «Бацькі і дзеці». Маст. фільм. 2-я серыя. 16.25. «Нов і К»-топ-10. 17.25. Тэлебачанне — школе. Гісторыя Беларусі. 17.55. Зачытайце маё пісьмо... 18.10. Абласныя навіны (Віцебск). 18.25. Дзёнік Прынёмання. (Гр.). 18.40. Спадчына. (Гр.). 19.20. Эканамічная хваля. 20.05. «Ніл Гілевіч». Прэм'ера док. фільма. 20.30. Кантакт: адрасы, прапановы, інфармацыя. 20.35. Калыханка. 21.00. Панарама. 21.35. «Ніхто, акрамя цябе». Тэлежурнал. 22.20. На сесіі Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусі. Пасля заканчэння: Пад купалам Сусвету; Надвор'е; «Асвальда Леўцы збірае сяброў».

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»

5.15. Утренняя разминка. 5.30. Утро. 7.45. Обзор рынка недвижимости. 8.00, 17.00, 20.00. Новості. 8.20. Прэм'ера худ. фільма «Просто Мария». 9.10. Прэм'ера тэлесерыяла «Мелодыі жыцця». 39-я серыя. В дни школьных каникул. 9.40. «Кортки». Худ. фільм. 1-я серыя. 10.50, 22.05. Прэс-экспрэс. 11.00, 14.00. Новості (с сурдопереводом). 11.20. Ты помнишь, товарищ... 14.25. Предприниматель. 15.10. Дело. 15.20. Прэм'ера мултыфільма «Том Соер». 15.50. Волшебный мир или Синема. 16.10. Наш музыкальный клуб. 16.50. Азбука собственника. 17.25. За кулисами. 17.55. «Просто Мария». 18.45. За строкой протокола. 18.55. Тема. 19.40. Спокойной ночи, малыши! 20.45. Бомонд. 21.00. Ретроспективный показ фильмов режиссера Л. Печелина. «Дело Сухово-Кобылина». Фильм первый. «Оставит в подозрении». 3-я серыя. 22.15. Телешоу «50х50». 23.40. Бумеранг.

КАНАЛ «РОССИЯ»

6.00, 13.00, 19.00, 22.20. Весті. 6.20. Требується... Требується... 6.30. Формула-730. 7.00, 16.15. Новая линия. 7.20. Время деловых людей. 7.50. Мульти-пульти. 8.00. Всемирные новости Эй-Би-Си. 8.25. Момент. 12.40. Крестьянский вопрос. 13.25. Кинотеатр повторного фільма. «Интервенция». 15.10. Телегазета. 15.30. Там-там-новости. 15.45. Студия «Рост». 17.00. Параллели. 17.30. Господи-господи. 17.45. Проще простого. 18.45. Праздник каждый день. 19.25. Подробности. 19.35. Домашний экран. Прэм'ера худ. тэлефільма «Санта-Барбара». 20.25. Артобстрел. 21.10. Тихий дом. 22.05. Экран криминальных сообщений. 22.40. Автомиг. 22.45. Звезды говорят. 22.50. Спортивная карусель.

ПОЛЬША-I

13.15. Сельскохозяйственная программа. 13.45. Программа для детей. 14.30. Образовательное телевидение. 14.40. Звездное путешествие. 14.55. Клиника больных машин. 15.10. Из истории техники. 15.20. 3-2-1-контакт. 16.00. Книга чудес техники. 16.15. Со знаниями по жизни. 16.30. Телекомпьютер. 16.55. Программа дня. 17.05. Программа для детей. 17.50. Музыкальная программа. 18.00. Телеэкспрес. 18.20. Энциклопедия второй мировой войны. 18.45. В кино и на касете. 19.05. «Марфи Браун». Сериал пр-ва США. 19.30. Рядом с нами. 20.00. Вечеринка. 20.30. Новості. 21.00. Сейсмограф. 21.25. «Куда-нибудь съезжать». Фільм пр-ва Англии. 22.55. Холодный взгляд. 23.25. Документальные сцены из частной жизни. 00.00. Новості. 00.15. Горячая линия. 00.25. Музыкальная программа. 00.30. Документальный фільм. 01.20. Программа Гранины Шеняк. 02.00. Программа французского телевидения.

ПОЛЬША-II

12.05. Студия второй программы. 12.15. Программа о животных. 12.45. Отчизна. 13.00. Документальный фільм. 14.05. «Водороды жизни». Сериал пр-ва Франции. 15.00. Час откровений. 15.30. Католическая программа. 16.20. Краковские легенды. 16.30. Приветствие. 16.35. Мульти-сериял. 17.00. Панорама. 17.05. Спортивная студия. 17.15. Мой маленький мир. 17.35. Это только снится. 17.45. Отчизна. 18.10. Католическая программа. 18.35. «Любовь и дипломатия». Сериал пр-ва Канады. 19.00. Панорама. 19.05. Местная программа. 19.35. Тележурнал. 20.05. Документальный фільм. 21.45. Публицистическая программа. 22.00. Панорама. 22.30. Спорт. 22.40. Экологическая программа. 23.00. Оскар-94. 01.00. Панорама. 01.05. Музыкальная программа. 01.05. «Экспресс». Фільм пр-ва Англии.

23, СРЕДА

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ

8.00. Раніца рэспублікі. 8.10. Пад купалам Сусвету. 8.20. Надвор'е. 8.30, 20.25. Пяць хвілін на жарты. 8.35. «Грамасы на вершы М. Цвятаевы». Фільм-канцэрт. 9.00. Тэлебачанне — школе. Гісторыя Беларусі. 9.30. «Ніхто, акрамя цябе». Тэлежурнал. 10.15. Аэробіка. 10.50. «Сем Я». Рэспубліканскі фестываль сямейных ансамбляў. 12.20. Да 50-годдзя вызвалення Беларусі. «Хроніка часоў вайны». Док. фільм. 2-я серыя. 13.20. Мультифільм. 13.30. Навіны (з сурдаперакладам). 15.25. Відэа-навіда. 16.25. «Бацькі і дзеці». Маст. фільм. 3-я серыя. 17.40. Дзёнік Прынёмання. (Гр.). 18.05. «Гарадзіна». Літаратурна-мастацкая праграма. (Гр.). 19.00. «Пяць зорак». Тэлежурнал. 20.00. ТА «Рэха». 20.30. Кантакт: адрасы, прапановы, інфармацыя. 20.35. Калыханка. 21.00. Панарама. 21.35. «Ніхто, акрамя цябе». Тэлежурнал. 22.20. На сесіі Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусі. Пасля заканчэння: Пад купалам Сусвету; Надвор'е; Акадэмічны час у акадэмічным тэатры.

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»

5.15. Утренняя разминка. 5.30. Утро. 7.45. Обзор рынка недвижимости. 8.00, 20.00. Новості. 8.20. «Сорок». Информационная программа. 8.40. Клуб путешественников (с сурдопереводом). В дни школьных каникул. 9.25. Мультифільм. 9.40. «Кортки». Худ. фільм. 2-я серыя. 10.50, 22.30. Прэс-экспрэс. 11.00. Новості (с сурдопереводом). 11.20. «Горячие и другие». Тележурнал. 18-я серыя. 13.00, 22.40. Фигурное катание. Чемпионат мира. Парное катание. Произвольная программа. 15.15. Прэм'ера мултыфільма «Том Соер». 15.40. Дзім. 16.10. Клуб-700. 16.40. Футбол. Товарищеская встреча. Сборная Ирландии — Сборная России. 18.45. Документы и судьбы. 18.55. «Под музыку Вивальди». Аўтарская праграма Э. Рязанова. 19.40. Спокойной ночи, малыши! 20.45. Впервые на телеэкране «Останкино». Худ. фільм «Военный врач».

КАНАЛ «РОССИЯ»

6.00, 13.00, 19.00, 22.20. Весті. 6.20. Требується... Требується... 6.30. Формула-730. 7.00, 16.15. Новая линия. 7.20. Время деловых людей. 7.50. Поехали. 8.00. Всемирные новости Эй-Би-Си. 8.25. Обратный адрес. 12.40. Крестьянский вопрос. 13.25. Домашний экран. Худ. тэлефільм «Санта-Барбара». 14.15. Мульти-пульти. 14.25. Бизнес в России. 14.55. Телегазета. 15.10. Там-там-новости. 15.30. Студия «Рост». 17.00. Параллели. 17.30. Господи-господи. 17.45. Проще простого. 18.45. Праздник каждый день. 19.25. Подробности. 19.35. «Городок». Развлекательная программа. 20.00. «К-2» представляет: «Знай наших». 21.00, 22.55. Киномарафон. «Лидо в толпе». (США). 1-я и 2-я серыи. 22.40. Автомиг. 22.45. Звезды говорят. 22.50. Спортивная карусель.

ПОЛЬША-I

7.00. Кофе или чай. 10.00. Новості. 10.10. Программа дня. 10.15. Мама и я. 10.20. Дошкольники дома. 10.50. «Цезарь

КАНАЛ «РОССИЯ»

6.00, 13.00, 19.00, 22.20. Весті. 6.20. Требується... Требується... 6.30. Формула-730. 7.00, 16.00. Новая линия. 7.20. Время деловых людей. 7.50, 15.00. Мульти-пульти. 8.00. Всемирные новости Эй-Би-Си. 8.25. Момент. 12.40. Крестьянский вопрос. 13.25. Домашний экран. Телерфильм «Санта-Барбара». 14.15. Мама, я тебя знаю. Музыкальная программа. 15.10. Телегазета. 15.15. Параллели. 15.30. Там-там-новости. 15.45. Студия «Рост». 17.00. Параллели. 17.30. Если вам за... 18.00. М-трест. 18.15. Я — лидер. 18.45. Праздник каждый день. 19.25. Подробности. 19.35. «Санта-Барбара». 20.25. L-клуб. 21.15. Экспонент представляет. 21.20. Прэм'ера телеспектакля-мюзикла «Истинный художник, подлинный артист, настоящий убийца». 4-я серыя. 22.40. Автомиг. 22.45. Звезды говорят. 22.50. Спортивная карусель. 22.55. «Евразия-ТВ» представляет: «Дни любви». Худ. фільм.

ПОЛЬША-I

13.10. Программа дня. 13.15. Сельскохозяйственная программа. 13.45. Программа для молодежи. 14.30. Фауна и флора. 14.35. Документальный фільм. 15.00. Парень с острова. 15.20. Портрет учителя. 15.40. Телепредставление. 16.05. Деревья. 16.25. Документальный фільм. 16.45. Каталог пометников. 16.55. Программа на вечер. 17.05. Программа для молодежи. 17.50. Музыкальная программа. 18.00. Телеэкспрес. 18.20. Здоровье. 18.40. Репортаж. 19.00. «Тайны старой шахты». Сериал пр-ва Австралии. 20.00. Вечеринка. 20.30. Новості. 21.15. Спортивная студия. 23.10. Леонард Петрашак и его гости. 00.00. Новості. 00.15. Горячая линия. 00.25. Спортивная студия. 00.30. «Маленький преступник». Фільм пр-ва Франции. 02.10. Ночные чувства без бутылки.

ПОЛЬША-II

12.00. Панорама. 12.05. Студия второй программы. 12.15. Спортивная студия. 13.00. Какой капитал — заграничное инвестирование в США. 13.25. Документальный фільм. 14.00. Панорама. 14.05. Спортивная студия. 15.00. «Яносик». Сериал пр-ва Польши. 15.45. Золотые шестидесяти. 16.30. Приветствие. 16.35. Мульти-сериял. 17.00. Панорама. 17.05. Тележурнал. 17.25. Летний журнал. 17.50. Розыгрыш лото. 17.55. Кто ты есть? 18.05. Публицистическая программа. 18.30. «Любовь и дипломатия». Сериал пр-ва Канады. 19.00. Панорама. 19.05. Местная программа. 19.35. Колесо фортуны. 20.05. Концерт. 21.00. «Дела Роси О'Нейл». Сериал пр-ва США. 21.50. Тени жизни. 22.00. Панорама. 22.30. Экспрес-репортаж. 23.05. «Сара». Сериал пр-ва США. 23.30. Документальный фільм. 01.05. Панорама. 00.10. Золотые шестидесяти.

24, ЧЕТВЕРГ

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ

8.00. Раніца рэспублікі. 8.10. Пад купалам Сусвету. 8.20. Надвор'е. 8.30, 20.25. Пяць хвілін на жарты. 8.35. ТА «Рэха». 9.05. «Сенсацыяны-опэра». 9.35. «Ніхто, акрамя цябе». Тэлежурнал. 10.20. Тэлевізійны арт-клуб. прадстаўляе: бендфест народнага артыста Рэспублікі Беларусі Паўла Кармуніна. 12.20. Да 50-годдзя вызвалення Беларусі. «Хроніка часоў вайны». Док. фільм. 3-я серыя. 13.30. Навіны (з сурдаперакладам). 15.45. «Бацькі і дзеці». Маст. фільм. 4-я серыя. 16.55. «Сімвал жывой вады». Музыкальная праграма. 17.55. Радасць роднай песні. 18.10. Абласныя навіны. (Гр.). 18.25. «Надзея». Пра чалавечнасць, спачуванне і міласэрнасць. (Гр.). 19.05. Роднае слова. 19.35. Дзелавага размова. 20.10. Пазіцыя ўрада. Актуальнае інтэрв'ю. 20.30. Кантакт: адрасы, прапановы, інфармацыя. 20.35. Калыханка. 21.00. Панарама. 21.35. «Ніхто, акрамя цябе». Тэлежурнал. 22.20. На сесіі Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусі. Пасля заканчэння: Пад купалам Сусвету; Надвор'е; Студыя «Тэлежурнал»; Вузадзе з намі.

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»

5.15. Утренняя разминка. 5.30. Утро. 7.45. Обзор рынка недвижимости. 8.00, 17.00, 20.00. Новості. 8.20. Прэм'ера худ. фільма «Просто Мария». 9.10. Прэм'ера тэлефільма «Мелодыі жыцця». В дни школьных каникул. 9.30. Мультифільм. 9.40. «Кортки». Худ. фільм. 3-я серыя. 10.50, 22.35. Прэс-экспрэс. 11.00, 14.00. Новості (с сурдопереводом). 13.00, 22.50. Фигурное катание. Чемпионат мира. Мужчины. Произвольная программа. 15.05. Как добиться успеха. 15.20. Прэм'ера мултыфільма «Том Соер». 15.50. Музограф или Я ты слышал. 16.10. ... До 16 и старше. 16.50. Технодром. 17.25. Лабиринт. 17.50. Документы и судьбы. 18.05. Прэм'ера худ. фільма «Просто Мария». 18.55. «Чтобы помнили». Аўтарская праграма Л. Филатова. 19.40. Спокойной ночи, малыши! 20.45. Лотто «Миллион». 21.15. Т/О «Экран» представляет премьеру худ. фільма «Сводная сестра».

КАНАЛ «РОССИЯ»

6.00, 13.00, 19.00, 22.20. Весті. 6.20. Требується... Требується... 6.30. Формула-730. 7.00, 16.00. Новая линия. 7.20. Время деловых людей. 7.50. Поехали. 8.00. Всемирные новости Эй-Би-Си. 8.25. Момент. 12.40. Крестьянский вопрос. 13.25. Домашний экран. Худ. тэлефільм «Санта-Барбара». 14.15. Соседи по планете. 14.45. Параллели. 15.00. Концерт. 15.15. Там-там-новости. 15.30. Студия «Рост». 16.25. Путешествие в страну детства. 16.45. Не быт динозавром. 17.00. Прэм'ера док. фільма «Женщины мира». 17.30. В хорошем настроении. 18.00. Будни. 18.45. Праздник каждый день. 19.25. Подробности. 19.35. «Санта-Барбара». 20.30. Манера. 21.00. Экран криминальных сообщений. 21.15. Прэм'ера телеспектакля-мюзикла «Подлинный художник, истинный артист, настоящий убийца». 5-я серыя. 22.10. Никто не забыт. 22.40. Автомиг. 22.45. Звезды говорят. 22.50. Спортивная карусель. 22.55. Музыкальный экзамен. Теле-шоу молодых артистов эстрады.

ПОЛЬША-I

7.00. Кофе или чай. 10.00. Новості. 10.10. Программа дня. 10.15. Мама и я. 10.30. Дошкольники дома. 10.55. Поговорим о детях. 11.00. «Полицейский и прокурор». Сериал пр-ва США. 11.55. Музыкальная программа. 12.00. Четверть часа на экране. 12.40. Программа о малышах. 13.00. Новості. 13.10. Программа дня. 13.15. Сельскохозяйственная программа. 13.45. Программа для молодежи. 14.30. Образовательное телевидение. 14.35. Документальный фільм. 14.55. Шленск. 15.15. Мы живем в Польше. 15.30. Животные мира. 16.05. Через моря и льды. 16.30. Как быть молодым, красивым и добиться успеха. 16.55. Программа дня. 17.05. Для молодежи. 17.50. Музыкальная программа. 18.00. Телеэкспрес. 18.20. Тележурнал. 18.45. Репорт. 19.05. Документальный сериал. 19.30. Католический журнал. 20.00. Теледиск. 20.10. Вечеринка. 20.30. Новості. 21.00. Правительственный журнал. 21.20. «Полицейский и прокурор». Сериал пр-ва США. 22.15. Только в первой программе. 23.00. Спортивная студия. 00.00. Хозяйственные новости. 00.20. Горячая линия. 00.30. Музыкальная программа. 00.35. Документальный фільм. 01.40. Это люблю. 02.40. Музыкальная программа.

ПОЛЬША-II

8.30. Панорама. 8.35. Репортаж. 9.00. Программа для детей. 10.00. Такие одинокие. 10.20. Урок языка глухих. 10.25. Приветствие. 11.05. Развлекательная программа. 11.10. Польские фамилии. 11.40. Студия второй программы. 12.00. Документальный фільм. 13.00. Академия польского кино. 14.25. Студия второй программы. 15.00. Вера и наука. 15.20. Студия второй программы. 15.30. Спортивная студия. 16.30. Животные мира. 16.55. Розыгрыш лото. 17.00. Панорама. 17.05. Большая игра. 17.55. Программа на вечер. 18.05. «Полный дом». Сериал пр-ва США. 18.30. Тележурнал. 19.00. Панорама. 19.05. Местная программа. 19.30. Тележурнал. 20.00. Школа лугов. 21.00. Спортивная студия. 22.00. Панорама. 22.25. Слово на воскресенье. 22.40. Театральная программа. 23.20. «Город бесправия». Вестерн пр-ва США. 01.15. Панорама. 01.20. Рок-ночь.

25, ПЯТНИЦА

БЕЛАРУСКАЕ ТЭЛЕБАЧАННЕ

8.00. Раніца рэспублікі. 8.10. Пад купалам Сусвету. 8.20. Надвор'е. 8.30, 20.25. Пяць хвілін на жарты. 8.35. «Зачынаючы чужды». Фільм-канцэрт. 9.20. «Ніхто, акрамя цябе». Тэлежурнал. 12.15. «Пяць зорак». Тэлежурнал. 13.15. Пазіцыя ўрада. Актуальнае інтэрв'ю. 13.30. Навіны (з сурдаперакладам). 13.40. Дзелавага хроніка. 16.35. Еўрапейскі каледаскоп. 17.05. Педагагічны экран. 17.35. Да 50-годдзя вызвалення Беларусі. 18.00. «Дзёнік Прынёмання». (Гр.). 18.10. «Толькі па пятніцах». Інфармацыйна-публіцыстычная праграма. (Гр.). 19.00. «Беларусь — мая шчышчына». Худ. тэлефільм «Санта-Барбара». 20.10. Студыя «Тэлежурнал». 20.30. Кантакт: адрасы, прапановы, інфармацыя. 20.35. Калыханка. 21.00. Панарама. 21.35. «Ніхто, акрамя цябе». Тэлежурнал. 22.20. На сесіі Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусі. Пасля заканчэння: Пад купалам Сусвету; Надвор'е; «Лінія смерці». Маст. фільм; «Будзь разам з намі». Канцэрт папулярных рок-гуртоў Беларусі. Частка 1-я.

КАНАЛ «ОСТАНКИНО»

5.15. Утренняя разминка. 5.30. Утро. 7.45. Док. фільм. 8.00, 17.00, 20.00. Новості. 8.20. Мультифільм. 8.30. Футбол. На пути к Уэмбли. В дни школьных каникул. 9.30. «Возвращение Робин Гуд». Худ. фільм. 10.50, 22.40. Прэс-экспрэс. 11.00. Новості (с сурдопереводом). 11.20. Астрада-ТВ представляет: Двое. 13.00, 22.50. Фигурное катание. Чемпионат мира. Произвольный танец. 14.55. Бизнес-класс. 15.10. В гости к сказке. 15.30. Сказка о прекрасной Акселе. 16.35. С. Василенко. Нокаут. И тарахтало из итальянского симфонии. 16.50. Азбука собственника. 17.25. Новості культуры. 17.40. Человек и закон. 18.15. Ситуация. 18.45. Поле чудес. 19.40. Спокойной ночи, малыши! 20.45. В клубе детективов. Прэм'ера худ. тэлефільма «Коплан». Фільм 4-й. «Месь в Каракасах». 22.25. Человек недели. 23.50. Музобоз. 00.30. Программа X. 00.45. Авто-шоу.

КАНАЛ «РОССИЯ»

6.00, 13.00, 19.00, 22.20. Весті. 6.20. Требується... Требується... 6.30. Формула-730. 7.00,

RELAKS • ROZRYWKA • HUMOR

Nawet na najpiękniejszym tronie świata siedzi się zawsze na swoim siedzeniu.

MICHEL DE MONTAIGNE

Mężczyźni lubią błyszczeć, wyróżniać się, znaczyć, sprawować władzę. Kobiety wolą mieć spokój. Myślę, że jest to główny powód, dla którego mizerny procent kobiet zajmuje kierownicze stanowiska.

Podczas gdy oni dobrze się czują - rządząc, nam odpowiada rola szarych eminencji, osób skromnych lecz wpływowych. Wolimy zza kotary ciągnąć za sznurki.

Przysłowia polskie

Kto nie jest architektem, może być mularzem.

Awansował dwa kroki wstecz.

Teraz co student, to autor, co autor, to student.

Baba babę całuje, a za oczy obgaduje.

Baba czego nie zrobi językiem, to krzykiem.

Baba gruba chłopca chluba.

Dziad o chlebie, baba o fijołkach.

Baba na budowę, nieszczęście na głowę.

Bardziej się bój jednego, kogo urazisz, niżeli posiłku spodziewaj się od dziesięciu, którym dobrze uczynisz.

Boi się jak dzieciak ciemnej komory.

Kogo się boją, tego nienawidzą.

Kogo się wielu boi, musi się i on wielu bać.

ADORACJA SZEFA

Oni walczą o władzę, my - o przychylność zwierzchnika. Oni wspinają się, za to my nie spadamy. Im do dobrego samopoczucia potrzebna jest świadomość, że rządzą ludźmi, nam wystarczą role drugoplanowe.

Z badań socjologicznych znany jest fakt, że w środowiskach kobiecych, np. w fabrykach włókienniczych, w wyborach do rad zakładowych, większość głosów uzyskiwali mężczyźni. Nie tylko dlatego, że źle znosimy jakiegokolwiek awans innej kobiety, i łatwiej się z tym godzimy, że to mężczyzna jest "na wierzchu",

ale przede wszystkim dla tego, że mamy wielowiekowy trening w zabieganiu o ich względy i własne przy ich poczucie bezpieczeństwa.

Dla zapewnienia sobie miejsca w rankingu pracowników dobrze widzianych - muzyczne panie stają się "uchem" szefów, inne wzrokiem, spojrzeniem, uśmiechem wyrażają swoje poddanie; wskazana jest gotowość dla doświadczenia przysług. Adoracja zwierzchnika nikogo w środowisku kobiecym nie razi. Wiemy, że - jak mówi arabskie przysłowie - człowiek pozbył się ogona, ale nie oduczył się nim merdać.

Stara to prawda, że władza ludzi demoralizuje. Jest to między innymi rezultat nieustannej adoracji. Ponieważ rotacja wśród ludzi na stanowiskach jest od pewnego czasu u nas bardzo częsta, nie warto przystępować do gry o przychylność coraz to innego szefa. Pewien bardzo mądry człowiek, filozof grecki, Diogenes pouczał, że:

"Stanowisko człowieka rozsądnego wobec zwierzchników powinno być takie, jakie jest jego stanowisko wobec ognia; nie za blisko, żeby się nie sparzyć, nie za daleko, żeby nie zmarnąć".

"Kobieta i życie"

PÓŁ ŻARTEM I PÓŁ SERIO

Mądra odpowiedź na głupie pytanie

Znamy to z własnego doświadczenia. Ktoś w sposób złośliwy lub bezmyślny wyrządził Ci przykrość, a tobie odebrało mowę. Zamiast się odgryźć, milczysz bezradnie, błyskotliwe riposty przychodzą Ci do głowy dopiero po czasie. Oto kilka odzywek na różne okoliczności do wykorzystania następnym razem.

1. Przygotowałaś romantyczną kolację we dwoje.

Na stole palą się świece, stoją kwiaty i butelka dobrego wina. Nagle dzwoni telefon. "Kochanie - mówi Twój najdroższy - nie czekaj na mnie, wypadło mi coś, chyba się nie gniewasz?"

Twoja odpowiedź: "Ależ skąd! Kawioru i szampana i tak nie starczyłoby dla trojga - właśnie odwiedził mnie były chłopak".

2. Jesteś na dworcu, kupujesz bilet w kasie.

Niechcąc potracasz torbę mężczyzny, który stoi przed Tobą. Ten odwraca się, krzyżąc: "Czy Pani, do cholery, nie ma oczu?"

Twoja odpowiedź: "Jestem ślepa, ale nie głucha, proszę więc tak na mnie nie wrzeszczeć".

3. Robisz zakupy w wytwornym butik, długo oglądasz różne stroje, nie możesz się zdecydować.

Ekspedientka mierzy Cię złośliwym spojrzeniem i proponuje: "Tu mamy sukienki z przeceny, może będą się lepiej nadawały?"

Twoja odpowiedź: "Nie, dziękuję. Nie chcę wyglądać tak jak Pani."

4. W restauracji już od 45 minut czekasz na zamówione danie.

Przechodzący kelner, zapytany jak długo to jeszcze potrwa, wzrusza ramionami, dodając: "Czy Państwu się wydaje, że są w barze McDonalda?"

Twoja odpowiedź: "Nie, tam obsługa jest znacznie bardziej uprzejmia".

5. Wyjeżdżając z parkingu, otarłaś się leciutko o inny samochód. Nic się nie stało, ale jego właściciel - ubrany w ekscentryczną, wzorzystą koszulę - wyskakuje z krzykiem. "Czy Pani wie, ile kosztował mnie ten wóz?"

Twoja odpowiedź: "Pewnie dużo, bo na przyzwoitą koszulę, jak widzę, już nie starczyło".

6. Koleżanka z pracy znów rzuca ci na biurko stos papierów, mówiąc z niewinną miną:

"Czy nie mogłabyś załatwić tego za mnie? Okropnie się teraz śpieszę, o 4 muszę być u fryzjera".

Twoja odpowiedź: "Nie ma sprawy. Zaraz cię tam zawiozę, potem odbiorę, a w międzyczasie zrobię Ci w domu pranie".

7. Szef złości się: "Dlaczego nie ma jeszcze tego sprawozdania? Nikomu nie chce się pracować!"

Tymczasem dokument leży na jego biurku.

Twoja odpowiedź: "Dałam je Panu przedwczoraj. To było w południe, wychodził Pan właśnie na obiad."

MIASTA POLSKI

LEGNICA

Fot. Stefan ARCZYNSKI

LENIWI ŻYJĄ DŁUŻEJ

- twierdzi prof. belgijski, Ronald Prinziger z Frankfurtu. Kto dużo śpi i nic nie robi, oszczędza energię, której każda istota ma w swym życiu pulę ograniczoną. Wyczerpujemy ją szybko lub wolniej. Pracowitym kobietom dlatego udaje się żyć średnio o 10% dłużej niż mężczyznom, ponieważ przemiany energetyczne, jakie zachodzą w

ich organizmach są o 10% niższe. Najdłużej żyją zakonnice i mnisi w zakonach.

Okazuje się, że najlepszym, bo naturalnym środkiem przeciwmęczeniowym jest nasze poczwierne jabłko.

Cukier zawarty w miąższu nie tylko wzmacnia mięśnie, ale reguluje poziom tego składnika

we krwi, co zapobiega zasypianiu. Warto jeszcze przypomnieć, że dodatkową zaletą tych owoców jest znaczna zawartość wody, co sprawia, że organizm niejako "odtruwa się". Poziom cholesterolu napewno obniży się, jeżeli osoba, u której stwierdzono wysoką jego zawartość będzie spożywać co najmniej 4 jabłka dziennie.

ponad 300 metrów! Bez trudu przepluwają 300 i więcej kilometrów, by znaleźć jedzenie dla swych piskląt. Te "ptaki w frakach" nie budują żadnych gniazd - zniesione jajo samica nosi stale w fałdach skóry, aż do chwili, gdy pisklę się wylęgnie.

W miarę upływających lat, czy nawet wieków, zmienia się ideał kobiecej figury. 29 tys. lat temu - bo na tyle ocenili współcześni archeolodzy wiek cennego wykopiska, zwanego "Venus z Willendorfu" - kamienny "ideał kobiety", zarazem symbol płodności, miał 244 cm w biuście i tyleż w biodrach, zaś 226 cm w talii. Gdy chodzi o czasy nam bliższe, to około roku 1880 idealnie zbudowana kobieta musiała mieć wydatny biust (97cm), szerokie biodra (97cm) i talię osy (46cm). W latach 20-ych ideałem kobiecej sylwetki była Josephine Baker, słynna ciemnoskóra tancerka i piosenkarka. Panie robiły wszystko, aby tak jak ona mieć chłopięcą figurę: tylko 81 cm w biuście,

tylęż w biodrach i 65 cm w talii. Około roku 1950 ideałem była Sophia Loren. Wymiary: 95-58-95 cm. W roku 1968 pojawiła się angielska modelka Twiggy, a wraz z nią znowu moda na szczupłą jak u chłopca sylwetkę. Twiggy miała 78 cm w biuście, tyle samo w biodrach i 56 cm w talii. Dziś za ideał uchodzą takie modelki, jak Claudia Schiffer czy Cindy Crawford. Podobna do szparagi sylwetka Twiggy jest już niemożliwa - współczesny narodził się ideał to kobieta smukła, lecz nie chuda, wysportowana, wymiary Cindy to 86 w biodrach i biuście, 60 w talii.

Najdroższymi kwiatami na świecie są... słoneczniki. Ale nie te prawdziwe, lecz namalowane w roku 1888 przez genialnego Vincenta van Gogha. Osiągnęły one na aukcji w roku 1957 fantastyczną cenę 119 mln 138 tys. dolarów. Nabył je pewien japoński kolekcjoner sztuki. Nam pozostają tylko popularne reprodukcje "Słoneczników"...

A to ciekawe

Najbardziej samotnym dzieckiem na świecie jest 9-letni Terry Cadman. Mieszka z rodzicami w Australii, w osadzie zwanej Barton, gdzie nie ma, prócz niego, żadnego dziecka, a także żadnej osoby dorosłej, prócz pewnego 90-letniego osadnika. Jeśli Terry chce zobaczyć innych ludzi i dzieci w swoim wieku, musi jechać koleją 500 km do Port Augusta. Swego nauczyciela Terry zna tylko przez telefon, a lekcje do odbierania są mu... przysyłane koleją. Cadmanowie z synem mieszkają na odludziu, ponieważ Steven Cadman pilnuje torów kolei, biegnącej przez tereny zupełnie nie zamieszkałe - co w Australii nie jest rzadkością.

Amerkańscy statystycy wyliczyli, że szansę, aby zginąć w wypadku samochodowym, ma 1 na 125 ofiar wypadku, aby zginąć z ręki przestępcy 1 na 2000 napadniętych, aby zginąć w pożarze - 1 na 40 000 dotkniętych pożarem, aby ponieść śmierć w katastrofie lotniczej - 1 na 4 600 000 pasażerów. Latanie jest więc najbezpieczniejsze.

Pingwiny nie umieją latać, są natomiast wśród zwierząt "rekordzistami" w pływaniu i nurkowaniu. Grupa uczonych, którzy na wyspach Crozet, położonych na Oceanie Indyjskim, prowadzili badanie nad tymi niezwykłymi ptakami, stwierdzili, że pingwiny, zwane królewskimi, potrafią nurkować na głębokość

"Głos znad Niemna"
Wydawca: Związek
Polaków na Białorusi

Redaktor naczelny
Eugeniusz SKROBOCKI

Adres redakcji:
230005 Grodno
ul. Dzierżyńskiego 32
tel. 44-94-57.44-63-75

Druk: Zakłady Graficzne
Grodno, ul. Poligrafistów 4
Zamówienie nr... 1121
Nakład 9543 egz.

Tygodnik:
indeks 63863 Nr rej. 8
Cena 100 rb.
Objętość pisma - 2 drukowane arkusze

Cena prenumeraty:

II kw. 1994 r. 1620 rb.,

Autorzy publikacji ponoszą odpowiedzialność za dobór i wiarygodność podawanych faktów. Ich poglądy nie zawsze są zbliżone z poglądami redakcji. Redakcja zastrzega sobie prawo do skrótów nadesłanych materiałów bez uprzedzenia, listownego kontaktowania się z autorami.